

Junij 2010

Št.

049

Številka prodajalca:



Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

KRALJI ULICE



Odgovorna urednica:
Špela Razpotnik
Izvršna urednica:
Mirjam Gostinčar
Tehnični uredniki:
Nina Varesko in Maja Vižintin
Uredniški odbor:
Bojan Dekleva, Tomislav Gruden,
Gregor B. Hann, Luna Jurančič Šribar
Sodelavci uredništva:
Smiljana Bradonjič, Mirjam Gostinčar, Janez Kompare, Anica Kozjek,
Roman Lasnik, Miran Možina, Marko Nakrič, Urban Tarman,
Aleš Verhovnik
Obliskovanje:
Karlo Medjugorac
Lektoriranje:
Anka Sladič
Ilustracije:
Ban, Miha Gračner, Nik Knez
Obsojenec, Severa, Tjaša Žurga
Fotografiji na ovitku:
Tomislav Gruden - GTS
Tisk:
Tiskarna Vovk
Izdajatelj:
Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.
Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:
Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana
Telefon: 059 022 503
E-pošta: info@kraljiulice.org
Spletna stran: www.kraljiulice.org
Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:
05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

041 291 760

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavarovanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:
Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za kulturo --
Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve -- Ministrstvo za zdravje --
FIHO -- Urad RS za mladino -- Urad RS za komuniciranje

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Uvodnik:

NE ČAKAJ POMLADI



foto: Anja Znidaršič

Končno sem prebolel 2009. in našel novo pomlad, saj prejšnja ni bila topla. Lahko bi se izrazil v smislu varljivo leto 69'. No, na ulici ni blema, ker so tisti, ki so bili na dnu, umrli. Drugače pa kralji kar živimo. Odprli smo posredovalnico rabljenih predmetov, meni dovolijo že tretjo naslovko in, najpomembneje, zavel je nov veter. Pustimo kritike.

Skrbi me, kaj bo z mlajšo generacijo, ki jo ponoči srečujem. Življenje na ulici jim odgovarja, ker jih dom ne zanima. Vse bolj jih privlači alternativa temu, kar vidijo in živijo. Raje se pikajo, če ne z ... , pa s pirs, in ne vidijo prihodnosti v raznih slovenskih zgodbah o uspehu. To pa zato, ker – kar Janezek vidi, to Janezek zna, pri nas pa je tako, da če gledaš poročila, rabiš antidep. Potem ni čudno, če doma rečejo, da gredo nekam, v resnici pa so drugje, v beznicah, kjer iščejo resnico.

Ta uvodnik je odraz trenutnega časa, kot ga doživljam. Ne verjamem v apokalipse, zdi pa se mi, da smo blizu Sodome ali Gomore. Nekdo me je vprašal, kdaj sem se zadnjič od srca nasmejal; sem premislil in mislil in ugotovil, da ko sem travo kadil. In potem postanemo spet iskalci sreče, izven sebe, seveda.

No, sreča nas obdaja kot čebelice. Če misliš na pik, pozabiš na med. Skratka, rad imam pomlad, ki s svežimi, mokrimi jutri prehaja v poletje in konstruktivno vpliva na nas. To je moj najljubši čas za premišljevanje, tako zjutraj kot ponoči, ko ugotovim, da seme sadim. Je čas novih začetkov in starih koncev, je čas, ko imaš čas. Pravkar sem prišel z nočnega potovanja v tovarni Rog in čez Metelkovo domov.

Luna, moja spremljevalka, psička po zanimanju, mi je delala družbo in delila sva si probleme, si dvojila srečo. Ob njej pozabim na vso brezizraznost tega sveta, Luna je antiglobalistka in frilenserka! Pa politiko na stran.

Kot namreč berete v tem uvodniku, na ulici deluje vse izgubljeno. Da nisem pregrob, bom raje rekel, da se nekako ne vidi prihodnosti. Kot da vsak verjame v vile sojenice in rojenice.

Če ne bomo gledali okoli sebe, bomo poslali na cesto sposobno in lepo generacijo. Recesija se je preselila na naša čustva, saj ji v denarnici ni več udobno.

Bistvo pa je, da sem vesel, da živim, in malo žalosten, da bom enkrat moral umreti. Poskusil pa bom povedati čim več neizrečenega. To pa priporočam tudi vam, da ne boste žalostni. Rad vas imam!

Gruden Tomislav - GTS

Kazalo:

To sem jaz:



foto: osebni arhiv

2	UVODNIK
3	TO SEM JAZ
4	PROPAD KAPITALIZMA
7	IZ KOŠA
8	SUŽNJA ČLOVEŠKE POKVARJENOSTI
8	TAUBI
9	TATU ZGODBA
11	JAZ NISEM NANDI, JAZ SEM FERDINAND
11	LJUDSKA KUHA
12	NEKAJ CESTNIH
13	ANEKDOTE S PRODAJE
14	DOGODKI
16	SANJE NA KOLESIH
17	SOL IN KOPER
19	IZHOD
20	GOSTUJOČI KOLUMNIST
21	PAMFLET
21	KRALJICA IN KRALJICA
22	KRALJEVI RECENZOR
24	IZZA REŠETK
25	GOGIJEVA KOLUMNA
26	PISMA BRALCEV
27	PRED 100 LETI
27	SMS-KOMENTARNICA
28	BREZPLAČNE PRIREDITVE
28	ULIČNI HOROSKOP
29	OGLASNA DESKA
30	RAZVEDRILLO

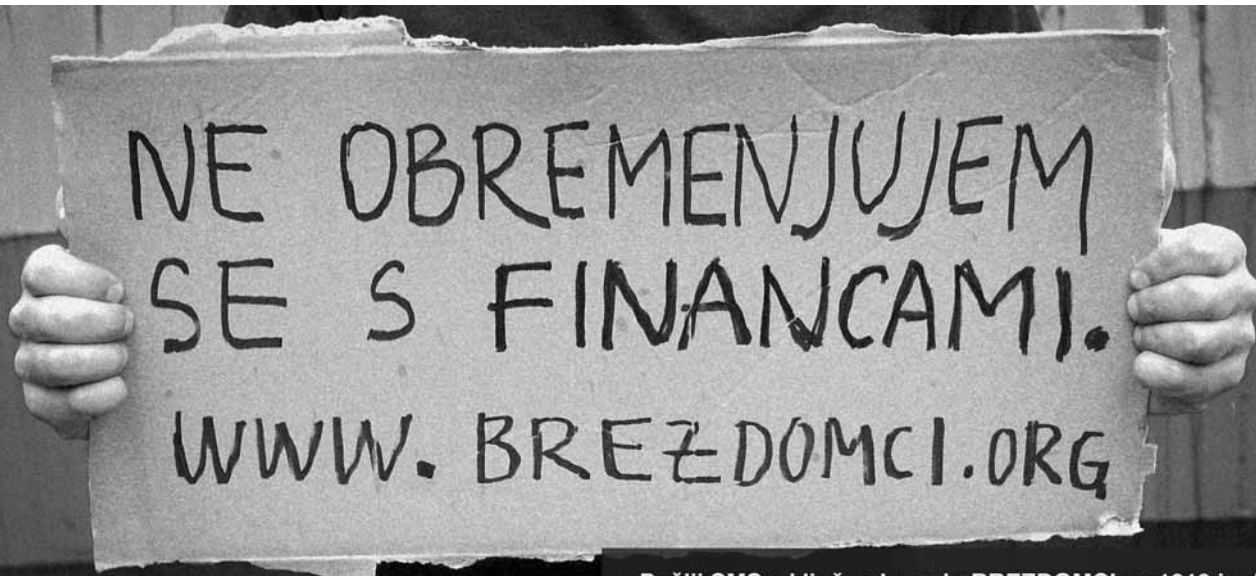
ANASTASIA OM

Bitje in Zemljan, ki ima težavo z vprašanji, kdo sem in od kod sem. Zemljani se preveč ukvarjamo s tema tako rekoč poglavitnima vprašanjema, ki sta usodna. Vse temelji na tem, da si nekdo, in tisti drugi ni vreden biti nekdo in ga je treba pač enostavno uničiti. Kdo ima pravico uničevati v imenu nekoga in z namenom zakaj? Kdo ima pravico obsojati? Če ste rojeni in se zavedate, da živite, ste bitje in ste vredni BIT-BIT JE-BITJE-BIVATI toliko kot vsak, ki se ga zavedate v svoji prisotnosti (koliko se zavedate, da so še ostali poleg vas in okoli vas?). Zakaj Anastasia Om? Po izgubi otroka nisem nehala sanjati o bitju, ki mu lahko vdihnem življenje. In to bitje je dobilo ime Anastasia – vstajenje od mrtvih, in Om je vse, kar je bilo, kar je in kar bo. V bistvu smo to mi vsi in vsi smo si v sorodstvu. Tako, moji bratje in sestre, še naprej se uničujte med seboj v razlikovanju, kdo je kdo in kdo komu pripada in kdo verjame v koga in čigava je vera prava, čigava je prava stranka ... Ta otrok se še ni rodil, je pa v meni ostal duh otroka, ki neovirano ustvarja in vas opazuje in se vam od srca smeji. Zemljani, kako ste lahko še naprej tako preklemano neumni (velja tudi za mene)? Zemljani, čas je, da nehate. Ustavite konje in raje zakurite ogenj, skupaj zapojte in se ne obremenjujte z navideznimi razlikami. Časa si še niste vzeli, da bi se v samem bistvu spoznali – joj, kako bi se lahko pošteno vsi nasmejali lastni neumnosti ... In Anastasio Om to preklemano BOLI, da si ZEMLJANI V SAMEM BISTVU NE ŽELIMO BIVATI, PREPROSTO SAMO BIVATI. Rešitev je tako preprosta. ZAKAJ NE, KONČNO ŽE ENKRAT? O tem pa sami premislite in ne nasedajte lažem, ki so se že globoko zakoreninile vsepovsod. Ma, kakšno pomanjkanje vode neki? Planet Zemlja je sama voda. Ma, kakšno pomanjkanje hrane? Planet Zemlja je sama hrana. Ma, kakšno pomanjkanje bivalnih prostorov? Planet Zemlja je prostor bivanja nas vseh. Sami nasprotniki okoli nas, zato pa orožje. Kakšno zavajanje! In vi, za koga delate, Zemljani moji, koliko Zemljana je v vas samih, ali ste vse ostalo prej kot Zemljani?

Anastasija Om

ZEMLJANI, ČAS JE, DA NEHATE. USTAVITE KONJE IN RAJE ZAKURITE OGENJ, SKUPAJ ZAPOJTE IN SE NE OBREMENJUJTE Z NAVIDEZNIMI RAZLIKAMI. ČASA SI ŠE NISTE VZELI, DA BI SE V SAMEM BISTVU SPOZNALI – JOJ, KAKO BI SE LAHKO POŠTENO VSI NASMEJALI LASTNI NEUMNOSTI ...

03
KRALJI
ULICE



Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

PROPAD KAPITALIZMA

04
KRALJI
ULICE

Danes se razvita kapitalistična družba, družba blagostanja in razcveta, nahaja v krizi.

Kriza in razpad zahodnega kapitalističnega sistema že dolgo strašita na obzorju. Krize niso nič presenetljivega. Bile so in bodo. V kapitalističnem sistemu so to krize kapitala in trga. Eksploatacija revnega sveta je do nedavna še ohranjala blagostanje razvitega sveta, opustošen in izmozgan svet pa ne more več pogoltniti kapitalistične ekspanzije produktov.

Kapitalizem z nenehnim tehnološkim razvijanjem ustvarja nove in cenejše potrošne produkte, ustvarja hiperprodukcijo in zasičuje trg. S tem ko je postala produkcija dobrin presežen pojav, je postal tudi kapitalizem presežen pojav.

Tehnološki prestiž je dejansko razvoj in nudi novo in boljšo produkcijo. Sam po sebi pa ne vodi nikamor, kajti mora biti v ravnotežju s potrebami ljudi. Te potrebe že zdavnaj presega. Izmišljuje si nove in nove možnosti, da bi ljudi spodbujal k tem potrebam. In išče trge tam, kjer še obstajajo potrebe neke preživetve potrošne za njegovo neizčrpno produkcijo. Zadnji poizkusi so bili, ko se je zahodnoevropski kapitalizem razširil na vzhodnoevropske države in tako razširil svoj trg za presežno produkcijo ter začasno zaustavil svoj propad. Toda razvojnim zakonitostim hiperprodukcije, zasičenju trga in izgubi operativnega kapitala ne more ubežati.

Vzhodnoevropske države na svojih tleh nikoli niso razvijale kapitalizma. Vse po vrsti so skočile v odmirajoči zahodnoevropski kapitalizem. Vanj so prišle z odprodajo svojega večinskega kapitala samo še kot izkoriščana delovna sila in masa potrošnikov za odprti kapitalistični trg. A niso zaustavile kapitalističnega propada.

Ta kriza napoveduje počasno odmiranje kapitalizma. To odmiranje ima svoje specifičnosti.

Družbena zavest je zaostala za tehnološkim razvojem in je na zelo nizki stopnji. Ta narekuje tudi nedozorelo družbeno ureditev. Zato v razmerah, ki prihajajo, kapitalistična družba kot taka s svojo okostenelo birokracijo, potrošniško mentaliteto in tekmovalno miselnostjo ne bo mogla več delovati.

Ker katastrofe še ni, se lahko z nekimi ukrepi in začasnimi rešitvami nadaljuje agonija odmiranja kapitalizma.

Tako bi lahko do neke mere proces propadanja korigiral človek. Žal se spet pokaže ta njegova nemoč, da bi nadzoroval in urejal vsaj tisto, kar je skoraj v celoti sam ustvaril.

Odmiranje kapitalizma je nujen in neustavljiv proces, ki ga človek ne more zaustaviti, lahko pa njegove učinke nekoliko ublaži. Slovo od kapitalizma je prehod v novo, bolj razvito družbo. V prelomnem obdobju smo. Zato se stvari spreminjajo hitro. Vsakdo, ki danes razmišlja tako, kot so stvari danes, je v svojem razmišljanju že zaostal.

Zaradi občutka varnosti se ljudje vedno oklepajo nekih preživetih stvari in vsebin. Je pa res, da je vsaka večja sprememba kot rojstvo, ki zahteva učenje novih veščin. Vsaka velika družbena sprememba zahteva reorganizacijo preživetih struktur in funkcij. Zato je izhod razvitega sveta samo prehod v razvitejšo družbo in v zagotovitev novih dobrin, ki presega kapitalizem in njegovo že zaostalo miselnost.

Poleg tega se dogajajo še druge spremembe. Prestiž in bogatenje, materialne vrednote, ki so bile v času prehoda iz pomanjkanja v blagostanje primarne, izgubljajo svoj pomen. Kopičenje kapitala, ki ga posameznik v svojem življenju ne more užiti in izkoristiti, postaja nesmiselno.

Družbe temeljijo na produkciji in izmenjavi dobrin. Prejšnji primarni nalogi družbe sta bili preskrba in preživetje ljudi, ki so

v tej družbi eksistirali. Danes preživetje ni več osnovni problem. Družbe izgubljajo svojo osnovno funkcijo. Napočil je čas, da se to nadgradi in naredi preskok.

Bistvo naslednjih družbenih sistemov bo, da bodo v notranjem ravnotežju z danostmi in potrebami ljudi. To pa vsekakor ni kapitalizem.

Morda bo prihodnost spet komunizem, pod povsem drugimi pogoji kot prejšnji komunizmi. Ti so se razvijali v dobi pomanjkanja. Ključ njihove pravičnosti je bil ta, da so pomanjkanje razdelili med vse enako. Prava pogoja za razcvet komunizma sta presežna produkcija in blagostanje, a presežna produkcija je za kapitalizem poguba, kapital, ki se je nakopičil, pa mrtev kapital. Zato je čas za preskok. Družbe se bodo morale reorganizirati za nove potrebe ljudi. Ni več dovolj zagotavljanje potrošniških dobrin, ampak omogočanje zadovoljevanja novih potreb. Ena izmed porajajočih se temeljnih potreb je duhovni razvoj. To pa ne pomeni samo nekaj dodanega, ampak popolno reorganizacijo družbe. Gre za družbeno revolucijo. Torej kvalitativen preskok. Gre za novo dimenzijo človekovega življenja in družbenega delovanja. Mi smo danes na pragu tega revolucionarnega preskoka. Vse prejšnje revolucije so bile v primerjavi s to nične. Ta bo v temeljih zamajala človeško družbo, njeno organizacijo, potrebe, miselnost, vrednote in smisel življenja. To zadnje ne bo samo smisel in namen, ampak osnovna vrednota, po kateri se bo ravnalo vse ostalo.

Tako človek v svojem zgodovinskem razvoju prehaja iz sfere materialnih potreb, ki so pomenile nenehno borbo za obstoj in preživetje, na novo raven eksistence. To je duhovne eksistence.

Klošar



foto: Tomislav Gruden - GTS

ANTIGLOBAL

Lahko bile bi to le sanje,
prej nočna môra, če verjameš vanje,
okoli nas dogajajo strašne se stvari,
ta svet kot da narobe se vrti,

kot da zašel je na slepi tir,
poln zaprek, poln ovir.
Se groza še ni dovolj vživela,
vzela sanje tistih, katerih
usoda ni hotela.

Se nisi napila že dosti vina,
krvi poln kelih in v duši polečina,
nisi dovolj še zaslužila,
vojna, oblast, pohlepa lakomna ti sila.

Se resnica res tam nekje v daljavi je izgubila,
da človek verjame, kar narekujejo mu dnevna poročila.
Ni še konec brezmejne sage,
ki izrodila je ta svet v nizkotno laž,
pohlep, svet objestne vlade.

Čux

MÓRJE

NE JÓČEM.

LE MÓRJE SE MI V OČEH BLEŠČI.
TEBE NÓČEM.

LE ROKA MOJA TE NE IZPUSTI.
TVÓJ DOTIK MI NE PAŠE.

LE BREZ TEBE MI ŽIVÉTI NI.
NISI EDINA RIBA V MÓRJU.
V NJEM SO ŠE MORSKI PSI.
OH, TI MÓJ REŠILNI ČÓLN,
PRÓSIM, NE POBÉGNI MI!

KOBROWSKY

05
KRALJI
ULICE

ŠEPET MORJA

Slišala sem
bitje srca,
bitje srca sredi morja
in valov.
Vendar ne,
ti si.
Pogledal si me,
ni me bilo.
Naredila sem se
majčkeno,
nevidno.
Skrila sem se
v zavetje
dlani.
Nisem se pritoževala,
pritožila Bogu.
ker me je ustvaril
po tvoji podobi,
podobi globine.

Sanjala sem
o naju
v globini morja.

Šepetu
za naju oba.

Iva Tisa



foto: Marilda M. Dobro

Kopljemo se v soncu,
božamo z brezdeljem.
Radost je v miru
in v sprejemanju veselj,
ki se ponujajo sama od sebe,
zase, zame in zate, za nas.

Peter Pitambar Pangerc

ZAPRTO – ODPRTO KOT NAŠE ŽIVLJENJE

V aprilu 2010 se je zgodilo nekaj, kar se menda ni še nikoli. Neka kulturnoumetniška skupina je naredila turnejo po slovenskih zaporih. To je bil Kolektiv Narobov, ki je s skoraj enourno predstavo nastopil v sedmih slovenskih zaporih: v Celju, Ljubljani, Mariboru, Kopru, na Igu, Dobu ter v Radečah, kjer je v resnici prevzgojni dom in ne zapor. Nastopajoči so bili igralci Alenka, Maja, Juš in Tomaž (vsakič trije od teh) ter Goran kot spremljajoči glasbenik. Turneja se je imenovala Zaprto – odprto, kar lahko povežemo z zaporom kot zaprto institucijo ter z improvizacijskim gledališčem kot izrazito odprto gledališko obliko. Namen igralcev je namreč bil skozi medij improvizacijske predstave vzpostaviti stik z gledalci, se odzivati na njihove predloge in želje ter jim skozi igro posredovati svoje videnje tem, ki so bile v predlogih občinstva.

V naštetih zaporih se je predstav udeležilo

približno od 30 do 50 gledalcev, ki so bili deloma obsojenci/obsojenke, deloma pa tamkajšnje osebje. Vzdušje na predstavah ter predlogi občinstva so bili nekako povezani z naravo zapora in obsojencev; predlogi žensk so se nekoliko raziskovali od predlogov moških, predlogi mlajših obsojencev pa od predlogov starejših. A v resnici je bilo – po mojem vtisu – prav tako kot na kateri koli predstavi improvizacijskega gledališča kje drugje, npr. v pretežno študentskem KUD-u France Prešeren v Ljubljani: predlogi so padali, bilo je zabavno, gledalci (in igralci) so se veliko smejali in čas je hitro minil. Malce posebni so bili le predlogi gledalcev za teme posameznih točk. Med predlogi za like gledaliških točk so bili velikokrat tudi pazniki ali psihologi, med predlogi za naslov zaključne pesmi se je kar nekajkrat pojavila beseda Svoboda (pa naj bo tu kljub temu da je čisto navaden samostalni, napisana z veliko



foto: Ivan Kan Margitovč

začetnico!). No, in kaj bi obsojenci najprej storili, ko pridejo iz zapora (kar je bila tema ene od točk)? Šli nekaj dobrega pojest (npr. čevapčiče), si enega zvili (ali dva), šli v striptiz klub ali si našli dobro bejbo, odpotovali nekam daleč (npr. v Brazilijo) in – šli objet svojo mamo.

Bojan Dekleva

SOCIALNE DELAVNICE, ORGANIZIRANE V PROGRAMU SOCIALNEGA PODJETNIŠTVA – PRP

Dne 5. 3. 2010 je bila prva socialna delavnica, ki jo vodi gospodična Špela Pečar iz Projekta Človek. Med delavnicami smo se zelo ujeli in sprostili napetosti, saj je bilo bistvenega pomena delati na konfliktih. Zadnjo delavnico smo imeli zunaj, v bližnjem parku na travici, kjer smo imeli razgibavanje ter vaje v

parih. Zelo smo veseli, da se ujamemo, hkrati pa upamo, da nas bo Špela malce držala na vajetih ter nas razumno prenašala.

Pavliha Roman

POSREDOVALNICA RABLJENIH PREDMETOV

Omogoča ponoven obtok stvarer na Poljanski 14, vsak dan: 12h–17h, četrtek: 10h–17h, vsako prvo soboto v mesecu: 10h–14h.

Vabimo vas, da nam podarite stvari, ki jih ne potrebujete več. sprejemamo jih vsak dan v obratovalnem času na Poljanski 14 ali po dogovoru.

Kontakt: stararoba.novaraba@kraljiulice.org,

tel: 041 291 760 in 059 010 075

(vsak dan med 12h in 17h, ob četrtek med 10h in 17h).

SPREJEMAMO:

- manjše predmete (nakit, okrasne predmete, škatlice, vaze, torbe, obeske, albume, bloke, vrtno palčke ...),
- manjše pohištvo (stojala, omarice, mizice, stoli),
- male gospodinjske aparate in drugo tehniko,
- keramiko, posodo, pribor,
- igrače, cd-je, družabne igre, otroško opremo,
- športne rekvizite,
- glasbila,
- starine,
- blago, rute, prte, zavese ... ,

- knjige,
- slike,
- prazne jajčne kartone,
- rabljena kolesa in rezervne dele zanje.

NE SPREJEMAMO:

- velikega pohištva (postelj, omar, jogijev, večjih miz ...),
- računalnikov, tiskalnikov,
- večjih gospodinjskih aparatov (pečic, pralnih strojev, hladilnikov ...),
- predvsem pa ne: nedelujočih, slabo ohranjenih električnih aparatov.

Prispevek izraža mnenje avtorja in ne predstavlja uradnega stališča Vlade Republike Slovenije.



Naložba v vašo prihodnost
OPERACIJSKI PROGRAM FINANCIRANJA EVROPSKA UNIJA
Evropski socialni sklad



2010
evropsko leto
boja proti
revščini in
socialni izključenosti

Projekt se izvaja v okviru Operativnega programa razvoja človeških virov za obdobje 2007–2013, 4. razvojne prioritete: »Enakost možnosti in spodbujanje socialne vključenosti« in 4.1 prednostne usmeritve »Enake možnosti na trgu dela in krepitev socialne vključenosti«.

IZ KOŠA

Kot smo vam obljubili v majski številki Kraljev ulice, vas tokrat podrobneje seznanjamo z novostjo v slovenskem prostoru: s projektom Iz KOŠA.

Projekt Iz KOŠA – Usposabljanje in zaposlovanje bivših zasvojenih oseb za ekološko in varčno predelavo odpadnih materialov v uporabne predmete umetne obrti – se kot dejavnost socialnega podjetništva zavzema predvsem za to, da bi imele bivše zasvojene osebe enake možnosti na trgu dela in višjo stopnjo socialne vključenosti. Financira se iz Operativnega programa razvoja človeških virov za obdobje od leta 2007 do leta 2013; 4. Razvojne prioritete "Enakost možnosti in spodbujanje socialne vključenosti, 4.1. Prednostne usmeritve "Enake možnosti na trgu dela in krepitev socialne vključenosti". V projektu smo združili moči z Društvom za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice in kulturno-ekološkim društvom Smetumet.

Z 19. marcem 2010 smo začeli trimesečno usposabljanje na delovnem mestu, ki poteka na dveh lokacijah – v Sopotnici pri Škofji Loki in v Rušah pri Mariboru.

Usposabljanje na delovnem mestu v projektu Iz KOŠA

Celoten projekt bo trajal dve leti in združuje tri ključna področja: urejanje zasvojenosti, ekologijo in kulturo. Usposabljanje na delovnem mestu zajema praktični del, v katerem se udeleženci učijo izdelave izdelkov iz recikliranih materialov (knjižice, nosilne in okrasne vrečke, voščilnice, nakit, okvirji za slike in drugi uporabni predmeti). Zavedamo pa se, da je za uspešen nastop in čim večjo konkurenčnost na trgu dela pomembno dosti več, zato sočasno potekajo tudi teoretične delavnice, na katerih udeleženci pridobivajo znanje na področju socialnih veščin, zakonodaje na delovnem področju in pravil na delovnem mestu. »Ko se po zaključku terapevtske skupnosti spet vračaš v tempo vsakdanjega življenja, je preskok lahko precej hud. Po dobrem letu dni se moram ponovno ukvarjati z iskanjem zaposlitve, osamosvajanjem, spoprijemanjem z vsakdanjimi težavami, morda nadaljevanjem šolanja ... Projekt, kot je ta, mi je ponudil most, ki vodi k ponovni vključitvi v družbo. Sama sem bila nad usposabljanjem navdušena že na začetku, predvsem zato, ker mi je način dela zelo blizu, pomaga mi razvijati moje potenciale. Ko pa sem dobila vpogled v celotno strukturo projekta Iz KOŠA, ki vključuje tudi ogromno teorije z vseh področij dela, je odločitev padla. Na usposabljanju se soočam z realiteto dela in reševanjem medosebnih odnosov v timu, kar mi bo zagotovo v pomoč pri nadaljnji karieri.«

Nina, udeleženka na usposabljanju v projektu Iz KOŠA.

Društvo Projekt Človek je nevladna, neprofitna, humanitarna organizacija. Glavni program, ki ga izvaja, je program PROJEKT ČLOVEK, program za samopomoč, terapijo in socialno rehabilitacijo oseb z različnimi oblikami zasvojenosti (zasvojenost s prepovedanimi drogami, alkoholom, igrami na srečo, z motnjo hranjenja).

V društvu je bila potreba po neki obliki socialnega zaposlovanja, ko naši udeleženci zaključijo program, vedno več kot očitna, saj je uspešna reintegracija v veliki meri odvisna od dobre socialne mreže in rednega dela. Trdna abstinenca, ki jo udeleženci dosežejo skozi program, je le pogoj, temelj, iz katerega lahko bivši zasvojeni začnejo graditi novo življenje. Trenutna situacija na trgu dela predstavlja problem marsikateremu brezposelnemu človeku. Po izkušnjah Zavoda RS za zaposlovanje pa zasvojene in bivše zasvojene osebe najpogosteje obtičijo na

robu zaposlitvenih možnosti. Zanje je ponovno zaposlovanje ali zaposlovanje nasploh bitka na dveh frontah. Srečujejo se z dvema problemoma hkrati, brezposelnostjo, pomanjkanjem sredstev, včasih tudi revščino, ter posledicami načina življenja, ki ga prinaša zasvojenost, kot so dolгови, podrti družinski in drugi odnosi, neprimerna socialna mreža. Vse to jim pogosto obudi stare neprimerne strategije reševanja, ki so tako tesno povezane z zasvojskim načinom življenja. Če k temu prištejemo še stigmo in premajhno zavest o obstoječi problematiki na strani delodajalcev, dobimo situacijo, ki kliče po sistemski pomoči tako države, širše družbe kot specializiranih ustanov in inštitucij.

Zaposlitvene možnosti zasvojenih in bivših zasvojenih oseb

Programi za psihosocialno rehabilitacijo zasvojenih in programi za zmanjševanje škode zaradi uživanja drog so programi, ki uspešno delujejo v interesu javnega dobra. Vendar niso vsem enako dostopni, po večini zaradi ekonomskih dejavnikov, prav tako pa pri vseh osebah ne dajejo enako dobrih rezultatov. Iz tujine so znani uspešni programi, kjer je delo osnovna oblika in sredstvo za urejanje zasvojenosti. Tako pri nas kot v tujini pa se trendi na področju adiktologije, v luči naraščajoče brezposelnosti, gibljejo proti povečanju zaposlitvenih možnosti za zasvojene. Tako delo in zmožnost za delo postajata najpomembnejši vrednoti.

V Sloveniji so zasvojene in bivše zasvojene osebe težje zaposljive in dolgotrajno brezposelne iz več razlogov. Eden od teh je neustrezna izobrazbena struktura, kot je nedokončano šolanje, brez poklica, zaključena zgolj osnovna šola, pomanjkanje svežih znanj, poleg tega neizkušenost na področju dela in večletna odsotnost s trga dela, pomanjkanje veščin in spretnosti pri prezentaciji delodajalcu, izogibanje rednemu delu, iz preteklosti pa so jim znani način pogostega menjavanja delovnih mest, delo na črno, nelegalni viri financiranja, kakor tudi specifične osebnostne značilnosti, kot so slab občutek za čas in prostor, ki se pogosto kaže v netočnosti, nenatančnosti, neupoštevanju časovno-prostorskih omejitev, slabi oceni časa potrebnega za izvedbo določenega dela, kar pogostokrat botruje temu, da so označeni za lene, površne, da se izogibajo odgovornostim in so kot taki za delodajalce nezaželeni. Vse to jih lahko izloči s trga dela kot potencialno dobro delovno silo in predstavlja pasti, v katere se lahko ponovno ujamejo.

Projekt Iz KOŠA temelji na teh spoznanjih. Pogoj za vključitev je trdna abstinenca, ki pa je včasih ni moč doseči pred vstopom v program. Zato uporabnikom omogočamo vključitev tudi ob vzporedni substitucijski terapiji. Pred vstopom se zavežejo, da bodo abstinenco dosegli postopoma, in privolijo v preverjanje z urinskimi testi.

Cilj projekta je izboljšanje zaposlitvenih možnosti, dvig kompetenc in ozaveščanje javnosti o tej problematiki. V ospredje postavlja delo, sodelovanje, vključevanje, informiranje. Preseganje je torej ključna beseda in upam, da nam je uspelo sestaviti program, ki bo to preseganje omogočil.

Božena Blanuša, vodja projekta Iz KOŠA,
Špela Pečar, univ. dipl. psih., mentorica na projektu Iz KOŠA



SUŽNJA ČLOVEŠKE POKVARJENOSTI, 4. DEL

Naslednji dan sta se s fantom oborožila s kovčki in selitev se je začela. Počutila se je rahlo evforično in malo prestrašeno. Novi sosedi so jo začudeno gledali in si mislili svoje, češ, še ena. Šele ko je pakirala, se je zavedla, koliko stvari ima. Občutila je tudi strah, saj je mislila, da je to konec njene zveze. Še kako prav je imela. Ključ od stanovanja je dobila že prej. Čakala je samo, da ji novi »delodajalec« prinese mobitele, in že bo lahko začela delati, saj so bili oglasi za masažo že objavljeni. Fantova mama jo je pri selitvi gledala s samozadovoljnim nasmehom na ustih. Ha! Zmagala sem! Seveda je spustila nekaj pikrih na Nušin račun, vendar je s tem ni sprovcirala, to pa je pri njej sprožilo nezadovoljstvo in jo je začela celo žaliti. Njen fant je poskušal zadevo pomiriti, kar pa je pri njegovi mami sprožilo pravi histerični napad, tako da je začela tudi njemu groziti, da ga bo vrgla iz hiše. Fantov oče je vso zadevo nemo spremljal, saj se ni hotel izpostavljati in s tem sprožiti ženinega napada besa. Počasi so bile vse stvari preseljene. Čeprav malce utrujena, se je Nuša počutila zadovoljno, da je to končno mimo. Tudi »delodajalec« se je prikazal z mobitelom, sicer pa mu prisotost njenega fanta ni bila všeč, a to je poskušal skriti. Mobiteli so začeli takoj zvoniti in ko sta oba odšla, se je na enega oglasila. Ob tem je čutila določeno praznino, bolečino v želodcu. Na drugi strani je zaslišala glas starejšega moškega. Ker ni mogla skriti treme, je bila zveza kmalu prekinjena. Začutila je globoko razočaranje, vendar se je kljub temu oglasila na drug mobitel. Tokrat se je poskušala kontrolirati, da se ne bi čutil dreget v njenem glasu. Zaslišala je nekoliko mlajši glas in se začela dogovarjati za masažo. Tokrat ji je uspelo, in moški, ki je klical, je rekel, da bo v pol ure pri njej! Olajšanje in hkrati strah sta preplavila njeno telo. Bila je tako živčna, kako ji bo šlo, da se je sprehajala iz enega kota v drugega. Nervozno je začela odpirati olja in pudre, vendar ker ji vonj ni bil všeč, je nehala. Pri vratih je pozvonilo.

Marko Nakrič



Milica Gracner

TAUBI, 15. DEL

Ekskluzivni intervju o problemu narkomanije s Taubijem, glavnim junakom knjige Tomaža Goloba: Ponovno rojen. V nadaljevanjih. Gre za intervju s samim seboj.

Si hotel nehati, še preden si šel v komuno?

Ko nekdo postane fizično odvisen od droge, ugotovi, da je konec šale. Njegovo življenje se spreminja v trpljenje. V grozo, ki bi jo rad uničil, vendar ne gre tako preprosto. Tu bi rad opozoril vse tiste, ki so prepričani, da bodo oni dirigirali drogi in ne ona njim, da je to blef! Blefiranje, ki pripelje do roba prepada. Veter na tem robu piha zelo močno proti breznu. Življenje začne počasi padati vanj. Seveda se mnogi tolažijo, da tako daleč pa že ne bodo zabredli in da bodo že prej nehali. Toda kdaj je ta prej? Kdaj nekdo postane fizično odvisen od droge? Ko jo vzame prvič, drugič, tretjič, petič, desetič ...? Riziko je vedno prisoten. Ljudje smo si različni (in to nas ne dela vedno čudovite). Nekdo bo samo enkrat vzel heroin, kokain, ekstazi in potem nikdar več, ker mu je bilo preveč slabo; nekdo drug bo eksperimentalno dlje in bo še vedno pravočasno nehal; spet tretji pa bo že po prvem šusu pečen in zasvojen. Torej ni mogoče govoriti o neki zavestni meji med neodvisnostjo in odvisnostjo.

Jaz sem takrat, ko sem prvič vzel heroin, padel skupaj in je

minilo kar nekaj ur, da sem spet prišel k sebi. Toda to me ni prepričalo o nevarnosti – ravno nasprotno. Užival sem! Ko pa sem dojel, da je šale konec in da se začenja drama življenja, sem se nešteto krat odločil, da bom nehal. Toda nikoli mi ni uspelo. Nisem imel moči, da bi premagal bolečino krize. Ne! Odločitev in dejanje sem prestavljal iz dneva v dan s tistimi vsem tako znanimi besedami: »Samo še zdaj ... Še danes ... Še nocoj ...« Vse to je trajalo, dokler ... Smrt ali zapor! Šele takrat, na koncu, pozabljen od vseh, sem se zatekel v komuno, da se rešim tega prekletstva. Toda še v komuni nisem bil prepričan, ali si to zares želim.

To na žalost ni le moja zgodba, temveč zgodba večine tistih, ki so šli v komuno. Nočem delati krivice tistim, ki so se sami, brez zdravljenja, rešili iz objema droge. Toda ti so tako redki, da je brez veze razpravljati o njih.

Tomaž Golob

TATU ZGODBA

Moj tatu je Feniks, po legendi ptič, ki vstane iz pepela. Vteto virati sem si ga dal, ker sem doživel nekaj posebnega, naredil pa mi ga je prijatelj v centru Ledina.

Feniks



foto: Nona

VRNI SE!

Vsi stali so, opazovali in se spraševali,
čemu deklet tam žalostno, brez giba jim
leži,

ovita je s trakovi groze in njen je
pobledel obraz,
ki čaka zgolj na sodbo greha svoje
lastne smrti,
ki nemo ji pogled strmi,
zasenčen njenih je oči okras.

Daj, zbudi Babsy moja ljuba se!,
brez tebe mi živeti ni,
tvoj magični je bil smehlajaj,
žvenket najljubše ti ogrlice,
in vonj po orhidejah tvoj dihljajaj,
pričarali so srečo mi v srce!

Za Božjo voljo, zbudi se,
in znova z mano bodi le,
samo za tebe bije mi srce!!

Gwen

ISTE ZGODBE,
ISTA SCENA,
ISTI OBRAZI.
ISTE ZGODBE,
ISTA SCENA,
DRUGI OBRAZI.

ANASTASIA OM

KOLO ŽIVLJENJA SE VRTI

Ime mu je bilo Adam,
živel je v raj,
konkretno to pomeni,
da je bil direktor
v državni firmi.

Ime je cel raj zase,
imel je tudi tajnico Evo,
ki jo je iznenada napadel hudič.

Adamu se je zaradi
nelojalne konkurence
v obliki hudiča
zamajal direktorski stolček.

Bitka je bila huda,
Satan proti Adamu,
Eva pa je bila dvojni agent.

Končalo se je tako,
da gospod direktor sedaj poseda po
klopcah
in žica za liter vina.

Kavica

OBVESTILO UREDNIŠTVA

V imenu uredništva obveščamo bralke in bralce, da med nami, v Ljubljani, časopis še vedno prodaja neki brezdomec, ki že dolgo krši pravila prodaje in s tem vznemirja ostale prodajalce, potencialne kupce in druge udeležene (o čemer sklepamo po mnogih pritožbah, ki jih dobimo v zvezi z njim). Žal ob prodaji uživa alkohol in prepovedane substance. Je verbalno pa tudi drugače agresiven do ljudi, s čimer krši pravila prodaje, zato mu je bila izrečena prepoved tega početja. Iz istega razloga mu v našem društvu ne izdajamo časopisov.

Naprošamo kupce časopisa in bralce, da bodite pozorni; na vsaki naslovnici časopisa se namreč nahaja številka prodajalca, ki se mora ujemati s številko, ki je odtisnjena na evidenčni kartici (izkaznici) prodajalca. Omenjeni prodajalec se ne bo mogel izkazati z izkaznico, na kateri naj bi bila njegova slika in ista številka, kot bo na časopisu. S svojimi dejanji žal meče slabo luč na vse nas, tega pa si najmanj želimo. Z vsako pritožbo, informacijo ali komentarjem se lahko obrnete na Društvo Kralji ulice, saj lahko tako s skupnimi močmi preprečimo okrnjeni »ugled« tako prodajalcev kot tudi Društva.

LEJ JIH, ŠE VEDNO ČAKAJO!

Šestega maja je bila v Hiši Evropske unije na Bregu 14 odprta razstava Čakajoči. Razstava zaznamuje evropsko leto boja proti revščini in socialni izključenosti in je delo kolektiva študentov kiparstva na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje, njeno skupno začasno ime je KIPALU010. V njeni spremni brošuri je zapisano, da »motiv instalacije opozarja na globalno uniformiranost ter izločenost in stigmatizacijo tistih, ki se ne znajdejo v družbenem kalupu«. Osvežujoče dejstvo je, da se vrsti političnih, strokovnih in akcijskih projektov, ki opozarjajo na izključenost, pridružujejo tudi umetniški. Ti nas namreč lahko nagovarjajo bolj občuteno in nas, tako kot to stori vrsta čakajočih iz jute, presenetijo ter nagovorijo na popolnoma svoj način. Podobni, posebno še v javni prostor posegajoči projekti nam lahko odpirajo tiste vidike problematike, ki niso zlahka ubesedljivi. Dokaz več, da umetnost sodi na ulico in da so ulične teme njena stvar.

Špela Razpotnik

010
KRALJI
ULICE



foto: Špela Razpotnik



foto: Špela Razpotnik

ALI LAHKO SPOZNAMO RESNICO?

Ali lahko danes najdeš resnico, če je toliko različnih teorij in zgodb o eni stvari?

Zakaj verjamemo v absurde stvari, namesto da bi vedeli in raziskovali?

Kaj je ignoranca?

Živeti v ignoranci je kot noč brez meseca in zvezd. Večina se ne zaveda, da živi v ignoranci.

Ali hočete preživeti »noč z zvezdami in mesecem«? Ali hočete, da še naprej z vami manipulirajo in zakrivajo vaše oči z nepomembnimi problemi?

Kaj oko pomeni?

Oko predstavlja našega boga oziroma ljudi, ki nas kontrolirajo in imajo širše obzorje in pogled na stvari kot večina in tudi delajo za to, da tako ostane, mi pa hočemo njihov zastareli način vladanja prekiniti.

Kaj je realnost? Ali večina ljudi res živi v realnem svetu?

Kakšna je narava sveta? Zakaj smo tukaj? Ali smo samo živina za neke skrivnostne ljudi?

Kdo so ti ljudje?

Kaj mislim o svetu?

Ali verjamem uradni zgodovini?

Ali verjamem družbenemu mnenju?

Oči so naš način, kako ljudem vzbuditi vprašanja.

Infinite Love

Je še kje kdo,
ki srce mu
po ljubezni hrepeni,

je še kje kdo,
ki v noč temačno
na nebu zvezde šteje si?

Če je kje kdo,
naj ponese
mojo misel prek neba,

da bo vedel,
da več sam ni,
da jih zreva zdaj oba.

Klošar

V dneh od 16.-18. 6. 2010 Pedagoška fakulteta v Ljubljani v sodelovanju s Kralji ulice organizira tridnevno **Konferenco o socialni izključenosti, revščini in brezdomstvu – razvoj predloga nacionalne strategije na področju brezdomstva.**

Organizacija konference poteka v okviru istoimenskega projekta, ki ga financira Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve iz naslova razpisa za sofinanciranje aktivnosti v okviru ciljev in vodilnih načel Evropskega leta boja proti revščini in socialni izključenosti 2010. Prvi dan, 16. junij, bo mednarodni, kolegi iz drugih evropskih držav nam bodo predstavili njihove primere nacionalnih strategij, 17. junij bo nacionalni dan, ko se bomo sestali nacionalni akterji s področja brezdomstva z vseh nivojev, svoje bodo povedali tako ljudje s pristojnih ministrstev kot tudi tisti, ki izkušajo brezdomstvo in so se v namen priprave na konferenco že dvakrat sestali. Tretji dan bomo v Centru Evropa na Dalmatinovi lahko prisostvovali dvema delavnicama, ena bo predstavljala delovanje danske Kofoed šole, druga pa civilno iniciativo borcev in bork za socialno pravičnejše gospodarjenje s prostorom, iniciativa imenovana Mesto za vse, z Madžarske. **VLJUDNO VABLJENI!**

Več o konferenci ter prijavnico zanjo najdete na <http://www.kraljiulice.org/library/470/vabilo-na-konferenco-o-brezdomstvu.doc>.

JAZ NISEM NANDI, JAZ SEM FERDINAND, 4. DEL



foto: Matilda M. Dobro

Ostali smo v letu 1990. Začelo se je novo obdobje slovenske države in s tem tudi delo in posel. Vlada je veliko obljubljala, a mislim, da je ostalo samo pri obljubah naših politikov. Jaz sem začel druge posle, kot so na primer potovanja v Holandijo, Južno Ameriko in Indijo. V domovini sem imel nekaj problemov s sodiščem, in sem se odločil, da se preselim v tujino, in to v Indijo Koromandijo.

Nabral sem si par deset tisoč mark, poklical prijatelja in šel v Italijo po letalsko karto za traso Trst–Rim–Dubaj–Bombaj. Seveda open karto. Nekaj časa sem še ostal v Sloveniji, nato pa sem oktobra pobasal kufre in odpotoval z namenom, da se nikoli več ne vrnem. Potovanje je bilo zelo udobno, pravi luksuz! V Dubaju smo kar prespali, to je bilo všteto v ubogih 1300 mark. Prvi dan, ko sem prispel v Indijo, sem takoj dobil let v Goo. Že sem bil v taksiju in se peljal direktno na plažo. Tam sem takoj našel starega prijatelja iz Kranja, ki je v Indijo zahajal že vrsto let. Takoj smo se lepo pozdravili in skadili par čilomov. Čilom je tradicionalni indijski pripomoček za kajenje hašiša – čarasa. Nato smo se odpravili na plažo in se kopali v neverjetno topli vodi. Mene je sonce tako močno opeklo, da sem se moral 14 dni skrivati pod palmami in sedeti v lokalih na plaži. Še isti večer smo šli ven na privat parti, kjer sem kar naenkrat dobil trip v usta. Nisem se še zavedal, kaj sem pojedel. Približno ob enajstih zvečer sem začutil, da se v moji glavi dogaja nekaj čudnega. Medtem ko smo plesali ob neverjetni glasbi in polni luni, sem naenkrat pogledal prijatelja v hrbet in videl neverjetno grozno postavo, ki se je spreminjala v neverjetne oblike. Ustrašil sem se, saj se mi še nikoli ni zgodilo kaj podobnega, mislil sem, da se mi bo zmešalo. Poiskal sem prijateljevo punco in ji povedal, kaj se mi dogaja. Odšla sva v našo hišo, kjer sem celo noč prihajal k sebi, ona pa je nonstop bedela ob meni.

Naslednje jutro sem se zbudil v prekrasen dan, sledil je zajtrk s tropskimi sadeži in pudingom. Težki noči navkljub sem se odlično najedel, nato smo šli najet motorje in malo noret po plaži. Približno tako so potekali vsi dnevi v Goi, le da smo zvečer večino časa preživeli po lokalih na plaži ob trance muziki. Naenkrat mi je padlo v glavo, da bi imel v Goi svoj lokal. Hitro sem dobil dobro ponudbo in prevzel lokal od nekega Izraelca, ki je hodil z mojo prijateljico. Takoj sem se organiziral in začel obnovo gostilne, zadaj pa odprl moj NINEBAR. Pred novim letom sem se razbil z motorjem in moral sem odpotovati na Tajsko, ker so tam boljše bolnice.

S prijateljem sva odletela iz Goe v Bombaj, iz Bombaja pa direktno v Bangkok. Tam sva najela sobo v luksuznem hotelu in iskala prevoz do Chiang Maia. Ker se je bližalo novo leto, je bilo nemogoče dobiti let za to destinacijo, zato sva morala najeti taksi in potovati teh 500 km z njim. Pot je bila čez drn in strn, zelo napeta, saj so tajske ceste neverjetne. Pa še novo leto se je bližalo. Potovala sva skoraj ves dan in na koncu končno prispela v zeleno mesto. Najela sva si sobo v najboljšem hotelu in se malo odpravila po mestu. Zvečer sva si privoščila malo tajske masaže in seveda lepe punce. Bilo je par dni pred novim letom, zato sva morala poskrbeti za novoletno zabavo. Šla sva malo okoli po mestu in si izbrala dve najlepši tajski cvetki. Naročila sva si jih točno ob enajsti uri v hotelsko sobo, in to se je tudi zgodilo. Kar predstavljajte si, kaj se je dogajalo za novo leto! Tako je bilo skoraj vsak dan, le da smo vmes za tri dni skočili na treking v džunglo. Kaj pa se je dogajalo v džungli, si preberite v naslednjem delu.

Ferdinand Kosi

LJUDSKA KUHNA

PERUTNIČKE S POLENTO

Potrebuje 3 perutničke, eno jajce, malo soli, maslo (0,10 dag), malo vegete, polento, mleko in malo olja.

V vročo ponev, v kateri ste že segreli olje, položite perutničke, dolijete malo vode ter posolite. To delajte na majem ognju. V drugo, manjšo ponev vlijete pol vode in pol mleka, dodate maslo, segrejete, da

zavre, vsipate malo polente, a ne preveč, le da se primerno zgosti, zatem malo premešate. V skledico ubijete jajce, mu primešate sol in ga z žlico umešate v polento.

To storite v posebni posodi, saj bi se mleko sicer pokvarilo. Perutničke iz ponve prestavite na krožnik. Omako naredite tako, da v ponev vlijete malo mleka (kakšno žlico), dodate malo vegete in ko zavre, prilijete omako k perutničkam,



foto: MGC

ki jim dodate še polento. Polenta vrača radost, ki nam je vsem zelo potrebna, še sploh v meglenih in sivih dneh.

Dober tek vam želi vaša Smiljana

NEK AJ

cestnih

Priboru si je vse spoštovanje, red in znanje pa znoru je nad vsem, ker ljubezen bla zaman je.

Dal ji toplo je srce, nazaj je dobu mrzlo kri, hladnokrvno ga je pozabila um mu pravi dej umri.

A on še živi, ampak kot mrtu spomin, dej ga, droga, ubij, da končno sam zaživi. Skoz jo ma s sabo, zato je skoz sam. Suši mu žile v srcu, prasica noče it stran.

Ni več žarka nasmeja, zdej je mrzu kot led, krivdo zvleku je nase in iztiru je v beg. Duša zbledela je v senco, srce zavrnu frekvenco.

Tonu v lastni praznini, zdej tava v tuji domovini. Ga ne ogreje ga srce, temveč žgejo ga spomini.

Pesem neznanega avtorja, najdena v Prešernovem gaju v Kranju

ČLOVEŠKO ŽIVLJENJE

Večinoma se godi v okviru med ničim in osemdesetim letom. Imate sicer tudi posameznike, ki ne živijo niti do rojstva, inimate take, ki šibajo čez sto. Ni pa od tega nobene koristi. Marsikdo si že pri štiridesetih oddahne, ko izve, da ga bo odnesla katera od bolezni. Ali pa sam pohiti s kakim ukrepom. Jasno,

že zdavnaj nas je preveč. V glavnem pomenimo breme za ta planet. Korist od nas imajo samo cerkvene institucije, advokati, banke, štacune, gostilne, avtomobilska industrija in pokopališki obrati. Lahko se pa v življenju česa naučimo. Tega, na primer, da ni pametno sedeti pod drevesom, na katerem se zbirajo ptice. In če bi radi plavali, je dobro vedeti, kako to gre. Ko pa vam zatrdijo, da je število pi 3,14, kar verjemite, ker – kdo bi vse razumel. In preden se zaljubite v koga, preverite, ali se splača. In ko imate kdaj kakšen denar, tega ne povejte prijateljem. In ne belite stanovanja pred prihodom gostov. Ko pa pride mama na obisk, recite, da glih greste od hiše. In kadar ste na poti, bodite pozorni predvsem na torbo. Če pa vam kdo pošlje pozdrave, vedite: pozdravi so zastoj. In ko sveti sonce, si pojdite kupit dežnik. Ko pa dežuje, ostanite doma. Takrat po navadi kmalu neha deževati. Iz hiše pa vseeno ni treba takoj. Spanje je pol zdravja, pravijo. Vendar ne spanje v stoječem položaju. In pokrijte se vsaj z deko. Pa prej pojdite na stranišče, da vas ne bi pritisnilo potem. Sicer pa z leti vsakdo sam ugotovi, kako ukrepati v življenjskih situacijah. Toda kako ravnati v primeru izrednih? Poči vam, denimo, žilica na nosu, vi pa nimate pudra! Greste po stopnicah gor, pa naenkrat padete dol! Nekomu pokažete jezik, ta vam pa prijazno pomežikne! Stopite pod drevo, polno ptic, dobite pa jabolko na glavo! Naročite herbicide, dobite pa, hm, solato! Spite, zbudite pa se v tuji postelji (in varianta: pogledate se v zrcalo, tam pa en čisto neznan)! Odprete časopis, a tam piše o vas! Prižgete si cigareto, a na napačnem koncu! Pridete v novo službo, tam pa, jebenti, sošolec iz gimnazije! Jokate, denimo, solze pa nikjer nobene! Povzpnete se na razgledni stolp, vrh pa v oblaku! Preskočite potok, na drugi strani pa zid! Seštejete 2 + 2, dobite pa 3! Primete dimnikarja za gumb, pa si umažete prste! In ena se končno zaljubi v vas, pa ni normalna! Ampak nič panike. Prav zaradi takih stvari se splača živeti.

Zoran Hočevar

KRAJA

Pozor, prijatelje krajejo

zabavni programi jih krajejo
tv dnevniki jih krajejo
službe jih krajejo

kolone na cestah jih krajejo
zakon o javnem redu in miru jih krajejo

vseprisotni hrup jih trga na koščke
v paničnem begu se sami cefrajo na koščke
sovražijo se in sovražijo mene
sram jih je lastne nemoči
sram jih je, da so ukradeni.

Jure Kunaver

NEKJE

Nekje tud' zame baba rase.
Taka, da jo spravim vase.
Da pusti se mi pojesti ...

Pobiram štoparke ob cesti.

Kobrowsky

KRUH

Pečem kruh
in mislim na otroke,
že zdavnaj v svet so se izgubili,
objemam in poljubljam jih,
vem, doma niso pozabili.

Jim sveti luč
ali blodijo v temi,
sprašuje prestrašeno srce,
besede, ki prinašajo jih pisma,
to drobni biseri, solze sreče,
jokam se.
Režem kruh,
spominjam se večerov,
ob ognju smo posedali in peli,
drv ni več,
v peči vlada mir,
bomo še kdaj skupaj zaživel?

Tople kruhke po svetu sem poslala,
z okusom po domači zemlji,
vsem v pozdrav.
Roke so prazne, kaj vse bi dala,
da vsak od vas ostal bi zdrav.

Katarina Kalaba

PTIČJE PETJE

Pesem ptic mi govori,
da le ti srečo nosiš
v moje srce preteče.

Govorijo mi o tebi,
ki muza moja boš
in velik mi poetski um.

Prešerno bodo mi nagajale,
da pesmi mi pomagale
skupaj zate spraviti na papir.

Ančka

DEŽ, DEŽ ...

Ničesar ne vem o ljudeh, o sreči, o
ljubezni,
zelo pozno sem se naučil osnovnih
stvari,
kako napišeš pismo, kako ustaviš ogenj
napalma,
kako premagaš vročico, tisti bes,
nemir, ki se širi v spanec,
potem kasneje, ko sem srečeval ženske,
vedno sem verjel, da so mesene igrače,
nisem jih prizadel namerno, nisem jih
mučil načrtno,
niso bile moja senca moje lepe zafukane
mame,
pač nisem znal, nisem zmogel,
na kakšen deževen dan sem znal lagati
tako dobro, da sem verjel sebi,
izmišljal sem si to ali ono,
kakšne grajske zgodbe, igrati žrtev,
pomembno je bilo le to, da jaz vodim igro,
da ne bom na koncu tisti, ki bo ranjen,
iskal sem sužnjo in nuno v isti osebi,
iskal sem ključarko, ki bo znala odpreti
tista vrata,
iskal sem šamanke, ki bi mi čarobno
odpoljubile more,
ne na začetku, kopičil sem izmišljotine,
laž na laž, prevaro na prevaro,
iskal sem žrtev,
da ji izpijem vso kri, požgem vso dušo,
da mi bo potem vsaj malo podobna,
rojen v puščavi sem prosil le dežja,
tiste tihe glasbe dežnih kapelj, da bi
vsaj za trenutek, dva pozabil,
na izgubljeni jutri, na zublje napalma,
in sledili so si polomi, drame, begi,
porazi, beda,
in končno samota dežja.

Franjo Francič

NEKO NOČ

Neko noč, ko so iluzije postale
stvarnost.
Neko noč so ptice prenehale kričati.
Tisto noč, ko so dejanja zgrešila tvoje
misli.
Tisto noč, ko čas ni šel več naprej,
želel si, zgolj želel ...
Sanjal si neke podobe, a podobe so
postale iluzije,
vedel si, da si zgrešil.
Neko noč čas ni šel več naprej.
Neko noč.
V jutru si se spominjal podob iz sanj.
V jutru si se spominjal grotesknih
podob brez sanj.
Neko noč, ko je kri zalila tvoje sanje
...

Iskal si podobe brez sanj,
iskal si vene, ki so postajale vse bolj
krvave.
Našel si podobe, podob brez sanj,
našel si čas, ki odteka po svoje.
Nekoč, nekoč pred nekaj dnevi, je kri
zalila tvoje sanje.
Šlo je za čas brezizhodnih iluzij, šlo je
za čas brez dvoje.
In nikogar več nisem imela, kogar bi
se zmogla oprijeti.
Šlo je za čas brez mej ...
Šlo je za čas brezizhodnih iluzij ...
Šlo je za čas ...

Nataša Dembsky, posthumno

ANEKDOTE IZ PRODAJE

ANEKDOTA IZ PRODAJE NA ČOPOVI ULICI

Med prodajo na Čopovi ulici pri
stojnici PRP se je pri meni ustavila
moja profesorica iz OŠ. Malo me
je povprašalo o časopisu, hkrati pa
sem ji povedala za stojnico rabljenih
predmetov. Z zanimanjem me je
poslušala in se odločila za nakup
Kraljev ulice. To me je resnično
presenetilo, da se ljudje preprosto
odločijo za nakup.

Anči

Na dan kot vsak drug na Čopovi,
kjer prodajam časopis, se pri meni
ustavi znan TV in politični obraz:
Vito Rožej. Kupi Kralja, da 10 evrov
in želi nazaj 9 evrov kot po navadi
kakšna stranka. A ker sem imela
kupček kovančkov, se primeri, da
jih vzame še manj kot želeno. A ker
se mi je mudilo, skoraj pozabi na
Kralja, na katerega ga spomnim.
Hitro ga še vzame in odhiti naprej.
Jaz pa se pri tem malce zamislim,
kako se nekaterim mudi in šo pri
tem še nekoliko zmedeni.

Anči

RESNIČNA 38

Kot sem omenil v prejšnji anekdoti,
se vedno prodajam Kralje v Laguni.
Zgodilo pa se mi je, da je moja redna
stranka iz Lagune prišla v našo
trgovino na Poljansko cesto 14,
nakupila nekaj stvari in tudi Kralja
pri meni. Omenila mi je, da me vsi
pogrešajo v Laguni. Zato sem se
drugi dan odpravil prodajat Kralje
v Laguno in povedal strankam, da
nisem pozabil na njih ter da bodo
naše Kralje še vedno kupovali v
Laguni.

Roman

NOVA LOKACIJA?

V prejšnji številki sem se pohvalil, da
sem našel novo lokacijo za prodajo.
Moja sreča je kratko trajala. Najprej
so me začeli varnostniki opozarjati,
da sem preblizu vrat (hipermarket
Mercator, Šmartinska). Ker sem
jih ubogal, so mi nekaj časa dali
mir. Nekega lepega sončnega dne
pa do mene spet stopi varnostnik
in me vpraša, kaj ga serjem. Nisem
imel pojma, o čem govori, a me je
spet opozoril, da sem preblizu vrat.
Stopil sem čisto na rob pločnika in
prodajal naprej. Kmalu pa do mene
stopi eden od zaposlenih v centru.
Sprejel sem ga z nasmehom, ki pa je
kmalu zamrznil, saj mi je rekel, naj
se odstranim, ker motim njihove
stranke. S čim? Vendar me to ni
dolgo motilo, saj sem kmalu našel
še boljšo lokacijo, zato smo pa sem
prodajal tudi na mestu drugega
prodajalca, ki je šel na obisk k
družini.

Marko Nakrič

OČISTIMO SLOVENIJO V ENEM DNEVU (DO ... NASLEDNJEGA DNE?)

Kralji ulice smo se akcije kajpada udeležili, dva izmed naših vrlih mladcev pa sta se odločila z bralci podeliti nekaj vtisov.

Zeitgeist Warrior: Čistilna akcija Slovenije je bila, moram reči, pohvalna in je imela veliko udeležbo, pa vendar vsaj v Kraljih ulice, kjer nas je bilo prijavljenih veliko, precej ljudi ni prišlo. Sam sem mnenja, da bi bilo treba take akcije organizirati večkrat na leto. Na žalost imamo pri nas še vedno preveč materialistov in primitivcev, ki jim je za to le malo mar in jih ne zanimajo posledice njihovih neumnih dejanj. P. S.: Tudi neumnost je izbira.

Marko Nakrič: Pričakovanja organizatorjev ob tej akciji so bila velika, zato sem bil kar malo presenečen, ko ob določeni uri na zbirnem mestu ni bilo skoraj nikogar. Čez čas sem opazil, da ena

skupina posameznikov tam čaka. Aha, to bo to! Iz Kraljev ulice smo se akcije udeležili jaz, Mirjam, Maja K., Nina, Asja in Aleš. Še malo smo počakali, če bi še kdo prišel, nakar smo se odpravili proti Bavarskemu dvoru, smer Ježica. Še malo pešačenja, in bili smo na kraju zločina. Nekateri navdušenci so že med potjo pobirali smeti. Ko pa smo prišli do cilja, sem bil nemalo presenečen nad tem, kaj vse ljudje mečejo v naravo. Nabrali smo vse mogoče: od papirja, steklenic, plastenk, kondomov ... Ob neki poti za Savo smo naleteli na zažganega Clia, katerega deli so ležali vsenaokrog. Organizatorji so bili z akcijo zadovoljni, mene pa je zmotilo dejstvo, da je bil sredi gozda postavljen šotor z velikim napisom Tukaj je Slovenija. Lepo, če si ponosen na svojo narodnost, ampak kaj takega!



foto: MG

Vsaj po mojem skromnem mnenju to ne sodi na okoljevarstveno akcijo. Kaj če bi pripadniki drugih narodov naredili isto? Potem bi bilo več šotorov in parol, kot je dreves v tem gozdu. Od srbskih, hrvaških, angleških, na koncu koncev maorskih znakov. To bi bila totalna norišnica, ki bi na koncu verjetno pripeljala do fizičnega spopada. Zato upam, da ob naslednji akciji tega ne bo!

ČETRTI KONGRES SOCIALNEGA DELA, 21.–23. 4. 2010, BRDO PRI KRANJU

Društvo Kralji ulice se že tradicionalno udeležuje kongresa socialnega dela. Tudi letos smo bili aktivni udeleženci, saj smo predstavili nov program: Nastanitvena podpora za brezdomne, ki ga izvajamo od leta 2008. Tokratnega kongresa sva se udeležila Bojan in Danilo, za krajši čas pa sta se nama pridružili Maja in Tanja.

Uvod v kongres je bil zelo zanimiv, sploh predavanje Vesne Leskošek o evropski socialni politiki v boju proti revščini

in socialni izključenosti. Prvi dan kongresa se je zaključil z okroglo mizo o praktičnih izkušnjah vloge socialnega dela pri obravnavi revščine in materialnih stisk. Nekako najbližje so mi bile izkušnje, ki jih je predstavil vodja zavetišča Boris Kosec, saj delava z enako populacijo. Z veseljem se bomo tudi v prihodnje aktivno udeleževali kongresov socialnega dela.

Bojan Kuljanac

PRP NA RADIU SORA

Dne 15. 4. 2010 so nas povabili na radio Sora, tam smo bili Anja, Roman in jaz, Aleš. Predstavili smo trgovino, posredovalnico rabljenih predmetov in povedali še nekaj o društvu, moram pa priznati, da je to edini radio, kjer nas niso spraševali o brezdomstvu. Bili smo zelo veseli, da nas niso spraševali o tem. Po navadi vedno, ko gremo v studio, hočejo vedeti našo življenjsko zgodbo, zato še enkrat hvala radiu Sora za izjemo in lep sprejem.

Aleš Verhovnik



foto: arhiv radija Sora

TISTO NEKAJ NA NEBU

V četrtek, 6. 5. 2010, smo se Odpisani odpravili v Trbovlje, kjer smo imeli premiero nove gledališke predstave z naslovom Tisto nekaj na nebu. To predstavo smo ustvarjali kar nekaj časa, zato smo se veselili, da jo bomo pokazali občinstvu, obenem pa nas je bilo tudi malo strah, kako jo bomo odigrali in ali je dovolj razumljiva za gledalce, saj govori o tabujih. Pred predstavo smo nameravali imeti še generalko, vendar nam je za to zmanjkalo časa, zato smo se lotili priprave odra. Med igralci je bilo opaziti nekaj nervoze, saj je šlo za premiero, vendar se nam je uspelo zbrati in smo začeli nekaj

čez 19.00. Odigrali smo dobro, vmes smo morali ponoviti enega od prizorov, saj so igralci na odru dobili napad smeha in se niso mogli nehati smejati. Na srečo se je z nami smejalo tudi občinstvo, kar nam je tudi pomagalo prebroditi tremo. Po koncu so nekateri iz občinstva tudi prišli do nas in z nami podelili svoje misli in vprašanja o predstavi. Ta je bila vsem všeč, do ene od igralk pa je prišla tudi lokalna novinarka, ki je hotela izvedeti, kdaj bomo naslednjič v njihovi bližini, da bi nas lahko posneli. Na splošno sem s potekom predstave in dogajanjem po njej zadovoljna, zelo všeč mi je bil odziv gledalcev, saj na začetku



foto: Petero Campos

nisem bila prepričana, kakšna se jim bo zdela, vendar so bili nad njo navdušeni. Verjamem, da bodo naslednje ponovitve predstave Tisto nekaj na nebu le še boljše!

Ana Schmidt

ODNOSI Z DRUGIMI

Druga fokusna skupina z naslovom »Odnosi z drugimi« je v aprilu spet potekala v prostorih Društva Kralji ulice. Tema predstavlja nadaljevanje in razširitev teme, ki smo jo obravnavali na prvi fokusni skupini, namreč »Vrnitev med žive«, na kateri so odnosi z Drugimi izrazito stopili v ospredje.

Drugi pišem z veliko začetnico, saj bi rad poudaril, da so drugi tisti, s katerimi se ne moremo zlahka poistovetiti, in da je tema zelo intrigantna, saj se vpleta v življenja posameznikov in posameznikov ter, kot bomo videli, nikogar ne pusti hladnega. Na začetku sem predstavil projekt in prosil za sodelovanje sovoditeljico, da pojasni, kako poteka fokusna skupina. Bistvo projekta je, da se spodbudita razmišljanje in razprava o temah, bistvo fokusne skupine pa je skupinski pogovor, osredotočen na neko temo.

Zastavljeni cilj je vzpostaviti diskurz z angažirano razpravo in ob podpori medija (časopis KU) ozaveščati ljudi o teh pomembnih vprašanjih in tako položiti temelje za možnost spremembe.

Naj omenim še, da je naš pogovor posnel režiser z nacionalke kot del dokumentarnega filma, ki bo predstavil spekter dejavnosti Društva Kralji ulice. To pa je zagotovo medij, ki bo problematiko približal širši javnosti.

Pri pogovoru, ki so se ga udeležili nekateri, ki so bili prisotni že na prvem, drugi pa so prišli zaradi teme ali pa odziva (pohval) na prvo fokusno skupino, smo najprej opredelili, kaj so to Drugi.

Tisti, ki niso jaz, a me obkrožajo in jih nekaj povezuje (duh časa, družbeni procesi) in pomembno vplivajo na moje počutje. To so lahko sodelavci, s katerimi nismo na isti valovni dolžini, lahko pripadniki druge generacije ... Vsi, ki niso jaz, pa imam z njimi odnos, pa čeprav le zaradi zrcala; prek njihovega odziva se mi kaže podoba samega sebe. Drugi so lahko tudi tisti, ki niso Prvi, se pravi zunanji krog socialne mreže, v nasprotju z notranjim, ki ga najbolje ilustrirajo družina in prijatelji. Poudariti je treba, da je relacija dinamična in pri spremembi v ravnanju posameznika lahko Prvi hitro postanejo Drugi, v notranji krog pa lahko vstopi kdo od tistih, ki so bili prej v zunanjem. Res pa je, da tudi Prvi, torej bližnji, niso jaz – zame, za Jaz so Drugi, pa čeprav pomembni v mojem življenju in mi stojijo ob strani, ko se znajdem v kakšni zagati. Drugi se morda konstituirajo tudi z zavrnitvijo vstopa Jaza mednje, eden od sogovornikov pa je poudaril: »Teh zame ni!« Na izključitev je reagiral z zanikanjem oziroma z izključitvijo izključevalcev. S tem je pravzaprav odprl točko osebne izkušnje in sogovorniki so postali veliko bolj konkretni. Pri psihiatru, recimo, je sto pacientov. Če bi od vsakega vzel nase njegovo bolečino, bi umrl. Na koncu gre za preživetje. Iz te izjave odsevata bolečina in nujnost selekcije. Ob selekcijo trčijo sogovorniki pri doživljanju izključenosti, prav tako doživljajo bolečino ob spoznanju, da so se znašli v poziciji Drugega. Zavest o tem pa se pojavi, ko posameznika/-co označijo za drugačnega, običajno med procesom

oblikovanja osebnosti in prevzemanja določene identitete. Privilegiranim ali izjemnim je drugačnost bolj družbeno dovoljena kot povprečnim, začne se proces boja »za svoj prav, za svojo stvar«. Drugost, določena z drugačnostjo, postane »statement«, identitetna izjava o sebi, ki kot izhodišče diskurza že vpliva na javno mnenje – mnenje Drugih o Meni. Govorili smo tudi o občutku osamljenosti kot posledici nepripadanja oziroma izključenosti in naboru negativno doživetih čustev, kot so jeza, žalost, razočaranje in svetobolje nad nerazumevanjem, nestrinjanjem in nesprejemanjem, ki prihajajo iz sveta okoli Mene. Ustvarjalni jaz v tem primeru sam izbere oziroma gradi okolje, v katerem se dobro počuti in kjer ne doživlja zgoraj opisanega, kjer ni v vlogi Drugega in ni obdan z Drugimi, pač pa s Prvimi, torej Mojimi oziroma bližnjimi, ki jim lahko zaupam in na katere se lahko obrnem. Pri predlogih, kako lahko vplivamo na odose z Drugimi, so izstopili načini in sredstva komuniciranja – težnje po tem, da bi znali sogovorniku prisluhniti, če že ne sprejemati ga, in se s tem približati drug drugemu, postopoma zmanjšati razdalje in pa velikost »velikega D« pri Drugih. To lahko dosežemo tudi z uporabo množičnih medijev, kot so TV, časopis in še kaj. Lahko pa tudi več pozornosti namenimo komunikaciji s prihajajočimi generacijami, v prvi vrsti z (našimi) otroki. V maju nadaljujemo fokusno skupino »Kako ustvarimo spremembo«.

Primož Časl

ŠPORTNI KRALJI

V ponedeljek, 19. 4. 2010, smo se športni Kralji v postavi Aleš, Dare, Bizi, Mario, Bojan in Roman zbrali pred ljubljanskim zaporom na Povšetovi, kjer smo odigrali prijateljsko tekmo z zaporniki. Igrali smo 2 x 20 minut in zmagali z 8:3.

Vsako nedeljo se še vedno dobivamo na poljanskem igrišču, dogovarjamo pa se tudi za turnirje po Sloveniji: čakata nas že Planina in lanska ekipa Policijske postaje Postojna. Vsi vljudno vabljeni na naše tekme.

Roman

BAZAR NEVLADNIH ORGANIZACIJ



foto: Tomislav Gruden - GTS

V četrtek, 6. 5. 2010, so se predstavile nevladne organizacije (NVO), aktivne na področju boja proti revščini in socialni izključenosti, saj je evropsko leto posvečeno tej temi. Dogajanje naj bi potekalo v parku pred sodiščem, vendar smo se zaradi slabega vremena zbrali v informacijskem in izobraževalnem središču Center Evropa na Dalmatinovi 4. Srečanje je okoli 11. ure odprl ambasador evropskega leta Kralj O'Tone, ki je vse prisotne pozval k razmišljanju in aktivnemu reševanju problematike revnih skupin prebivalstva. Nato so se na kratko predstavile zbrane nevladne organizacije s

svojim delovanjem na omenjenem področju, obiskovalci pa so se s predstavniki Kluba evropskih študentov lahko soočili s stališči o prihodnjem razvoju EU.

Naša skupinica je prinesla nekaj stvari iz posredovalnice rabljenih predmetov, časopise in preostali promocijski material. Čez dan se je nabralo kar nekaj obiskovalcev, ki so lahko sodelovali v skupinski razpravi, pri nas pa so lahko kupili tudi kakšen spominek. Roman L. je dal izjavo tudi za RTV Slovenija, tako da ljudje vidijo, da smo aktivni na različnih področjih.

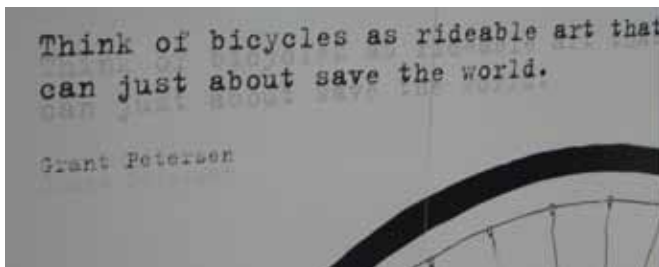
Monika Cerar



foto: Tomislav Gruden - GTS



foto: Ana Obak



016
KRALJI
ULICE

O kolesu lahko mislimo kot o premikajoči se umetnosti, ki lahko reši svet. (slika je del razstave Sanje na kolesih)

V mesecu maju, mesecu kolesarjenja, je bila med drugim v ljubljanski mestni hiši odprta kolesarska razstava Sanje na kolesih. Maj pa je bil tudi sicer kolesarsko pester, poleg razstave so potekali dogodki, kot so brezplačni servisi koles, testiranje telesne pripravljenosti ob 10. maju, dnevu gibanja, delavnice na temo prenosa tujih dobrih praks k nam, poslikava čelad za otroke, dogodki na temo varnega kolesarjenja, v začetku junija pa se kolesarski mesec sklene s podelitvijo nagrad Veleposlaništva Kraljevine Danske zmagovalnim trojkam, sodelujočim v projektu V troje, s kolesom na delo. Ob tem nas deževni dnevi seveda niso motili pri kolesarjenju na delo ali med prostim časom, le zakaj, saj imamo pelerine in res nismo iz sladkorja.

Že omenjeni danski model torej igra pomembno vlogo tudi pri izpeljavi meseca kolesarjenja, saj pri večini dogodkov sodeluje prav dansko kolesarsko veleposlaništvo, to je mreža nevladnih organizacij, lokalnih oblasti in zasebnih družb, ki deluje od leta 2009. Od tedaj so se povezali že z ogromno mesti, se vzajemno obiskovali in širili ideje, kolesarske rešitve, ki lahko pomagajo spreminjati tudi motorizirana mesta v bolj kolesarska. Vprašanja sodobnih mest in njihovih prebivalcev so vse bolj pereča: prometni zastoji, civilizacijske in druge bolezni, podnebne spremembe, zadušljivost. Odgovori niso tako daleč, kot je morda videti: »Nobena druga posamična aktivnost ne more hkrati izboljšati splošnega zdravstvenega stanja in telesne pripravljenosti, zmanjšati onesnaževanja in izpuste ogljikovega dioksida, hkrati pa odpravljati prometno prenatrpanost,« pravi ena od članic Danske kolesarske zveze.

V Københavnu nimamo »kolesarjev«. Imamo pa veliko število prebivalcev Københavna, ki za prevozno sredstvo uporabljajo kolo. Govorimo o uporabi kolesa kot prevoznega sredstva in ne o kolesarjenju kot kakšni težko dosegljivi športni disciplini, ki bi zahtevala posebne ideale ali standarde. V tekstu danskega fotografa, dokumentatorja kolesarske kulture Mikaela Colvilla Adersena, je izpostavljena tema, kako je element danske kolesarske kulture prav demistifikacija kolesa, ki ni več pripomoček, saj je tako vsakodnevno in samoumevno, enostavno funkcionalno, praktično, ne pa (več) predmet poželjenja (kot poskuša biti in žal vse bolj tudi je avtomobil v slovenski kulturi). O tem, kako so kolesa na Danskem ljudem prišla pod kožo, govori tudi dejstvo, da so se celo vrinila v vsakodnevno govorico, o čemer pričajo različne fraze. Na primer: »utrgala se mi je ketna« pomeni pobesnela sem, »nekomu pokazati zadnje kolo« pomeni nekoga pustiti za seboj, »kolesariti v krogu« pa vrteti se kot mačka okoli vrele kaše. Svoje kolo lahko, kar se mene tiče, obožujete in kujete

v zvezde, menim, da s tem ne boste nikomur škodovali (česar ne moremo trditi za malikovalce avtomobilov). Za vse tiste pa, ki ste raje na trdnih tleh, ponujam le nekaj izmed vrste oprijemljivih razlogov, zakaj je kolo idealno za vožnjo po mestu, ki jih je izbrala organizacija Bicycle Victoria: Povprečna mestna vožnja je dolga od 2 do 4 km in traja okoli 10 minut; na cesti je lahko hkrati osemkrat več kolesarjev kot potnikov v avtomobilih; kolo je najcenejše vozilo, tudi kolesarske steze so poceni v primerjavi s preostalo prometno infrastrukturo, cena kolesarskih stez znaša 10–30 % cene avtomobilske ceste in manj kot 10 % cene avtoceste.

Življenje je kot vožnja kolesa, da bi ohranil ravnotežje, moraš ostati v gibanju. Albert Einstein

Vendarle pa ni enostavno začeti. Ni dovolj reči, da je treba začeti pri sebi, saj je spreminjanje ustaljenih navad in načina življenja odvisno od vzorov, ki jih družba sprejema, ceni, ustvarja, poustvarja. Na naše vedenje vplivajo vzori iz okolja, in vprašajmo se, koliko vplivnih, znanih ljudi, politikov, denimo, kolesari v službo. Če pogledamo okoli sebe, lahko kaj hitro začutimo, kaj so prevladujoči ideali našega okolja. Le kdo nas pozdravlja iz oglasnih sporočil? Celo na ljubljanski železniški postaji sem na panojih, kjer se vrtijo reklamna sporočila, zasledila oglas, ki je mimoidoče spraševal: Res morate uporabljati vlak, se ne bi raje peljali z avtom? Šlo je za reklamo za avto enormne velikosti, tak, ki ga njegov lastnik le stežka zapele v garažo, ob nujni zavisti soseda, seveda. Nazoren prikaz slovenskih vrednot: uporabljati javni prevoz je sramotno, tisti, ki ima večji kup pločevine, je večji mogotec, ne glede na to, kakšen je njegov odnos do sveta. Če ga težko stlači v garažo, je njegov ugled toliko večji in sosed naj pozeleni. Sporočila, ki nas od vsepovsod napadajo in prežijo na nas, bi lahko vendarle postopoma postala občutljivejša, daljnovidnejša, usmerjena v druge vrednote in ne v zgolj kratkovidno kopičenje dobička, manj na prvo žogo in malo manj v duhu, da bo s tem, ko se poslovi sedanja generacija, tako ali tako konec sveta, ker bodo mogotci prihodnjim rodovom zaradi svojega pohlepa pustili le še kupe odpadne pločevine, opustošenje in seveda dolgove. Čas bi že bil, da obrnemo to ploščo, ali ne? Moje mnenje glede tega je takole: Že včeraj je bilo prepozno!

Če bomo dali prednost kolesom v mestih, bomo imeli od tega vsi korist. Od tega, da imajo prednost motorizirana vozila, imajo korist predvsem naftni lobiji, življenje na zemlji pa ob tem trpi nepopravljivo škodo. Je res nujna velika naftna kriza v naslednjih 10 letih, da bomo zamenjali optiko?

Špela Razpotnik



foto: Špela Razpotnik



Sol in Koper:

NAMESTO KOLUMNE: PREPOVED NA TAKO LEP DAN

monika.buhancic@kraljiulice.org

foto: osebni arhiv

Šolarji so brezhlibno opravili svoj del naloge. Bila sem ponosna nanje in jasno sem lahko videla, da so s predavanja s strani projekta PLOB (Prijateljstvo ljubljanskih in obalnih brezdomcev) odnesli ogromno novih (spo)znanj in naukov ter celo goro informacij o brezdomstvu. V Evropski vasi pod organizacijo 18 osnovnih šol je samo OŠ Antona Ukmarja dojela, kaj pomeni naslov Evropsko leto boja proti revščini in socialni izključenosti. Vse druge so namreč imele na svojih stojnicah predstavljene države EU.

Naj za konec dodam, da nam je bilo kdo ve zakaj prepovedano prodajati časopis Kralji ulice, zbiranje podpisov za peticijo Dnevni center za brezdomne v Kopru pa je bilo prav tako onemogočeno. Napis, da bo šel ves zbrani denar od prodaje za nakup hrane za brezdomne, ni nikogar prepričal o pomembnosti.

Poglejte si vsaj fotografije, kako so želeli koprski osnovnošolci občanom prikazati tematiko/problematiko brezdomnosti.

Vaša skrajno žalostna Biba



foto: Biba



foto: Biba



foto: Biba



foto: Biba



foto: Biba

DNEVNIK BOJEVNICE LUČI

018
KRALJI
ULICE

Včasih se sprašujem, kaj na svetu je sploh še resnično. Po štirih letih sem se splazila iz svoje skrite podzemne sobice na plan, da bi spet dala možnost svetu in svojim pričakovanjem, da si povrnem vero v življenje. Zdelo se mi je, da sem si dovolj časa celila rane in se tolažila od preteklih razočaranj, krivic, neuspehov in duševne bolečine. Samota mi je začela razjedati osamljeno srce in možgane, ki sem jih v tem času okrutno trpinčila z utrujajočo filozofijo in spomini. Še psički, ki je bila moja edina družba v tem obdobju, sem šla že pošteno na živce, da ne rečem, da so od mojega samopomilovanja začele veneti celo rože na okenski polici. Skratka, bil je čas, da se spravim spet v pogon, se odprem svetu in se socializiram, saj bi me tisti samotarski in melanholični način življenja, če bi ga nadaljevala še kakšno leto, lahko privedel samo še do vnovičnega vala depresije, pod katerim bi moja duša samo še utonila. Najbolj me je jezilo to, da sta človekov uspeh in kakovost življenja tako tesno povezana in odvisna od celotne družbe, od posameznih ljudi oziroma odnosov z njimi. Zakaj je to ovira? Ravno zato, ker se je svet dandanes izgubil in popolnoma odtujil v vsem tem materializmu ter boju za obstanek. Ob tem pa je človek, namesto da bi se povezal, pomagal drug drugemu in se podpiral, raje postal sebičen, samozadosten, tekmovalen in zahrbtnen. No, in kako naj med takimi ljudmi preživi nek pošten in dober človek, ki ne pozna dvoličnosti ter zlehtnobe in katerega uspeh in sreča sta vezana zgolj na to, da ga nekdo sprejme in ga ima rad takšnega, kakršen je? POHODIJO GA!! Ali pač izkoristijo, zlorabijo in potunkajo.

Najhuje pa se mi zdi to, da Bog, ki se ima za pravičnega in vsemogočnega, tako zlahka gleda z neba, kako zlobni ljudje kosijo Njegove poslednje dobrotnike. In kako naj potem zatrt in razočaran človek, ki je izgubil poslednje zaupanje v ljudi, po vsem tem še verjame v Boga? Ali ni Bog ustvaril človeka po svoji podobi? In kako naj si potem predstavljam našega Boga kot pravičnega, iskrenega in milostljivega dobrotnika, če pa dovoli, da so ravno dobri najbolj zatirani ...

Priznam, da vsako leto težje hodim v cerkev. Tudi na božično noč sem ostala doma, pa se imam za bolj verno od vseh, ki redno obiskujejo cerkev. Ampak ne morem več, preveč se zavedam krivic okrog sebe in vse te bede, ki jo svet kroji z izkrivljenimi vrednotami in praznino v dušah.

No, prav ta realnost me je za štiri leta zaprla med štiri stene v upanju, da bom lahko preživela življenje, ne da še kdaj nastavim glavo in tvegam, da me kdo rani in stre. Ampak kaj ko je ljubezen dejansko še edina smiselna vrednota, brez katere ljubeč človek pač ne more in ne zna (pre)živeti, sam pa te ljubezni nikakor ne more ustvariti.

Imam potemtakem sploh še kaj na izbiri? Ali se prepustim razkroju življenja v svoji samoti ali pač tvegam, da me kdo znova zabije, lahko pa bi tudi enkrat za spremembo zaživel v polnosti prave ljubezni in miru. Obljubim, da v tem primeru začnem znova obiskovati cerkvene obrede. Še več, znova se bom podala na romanja, pa če bo treba, na konec sveta!

Gwen

ZAJEDNO

O, prijatelji moji dragi,
jedini voljeni,
ko vam je srca otrovao,
ko vam je um poremetio,
ko vam je dušu osakatio.

O, braća moja draga,
jedina voljena
nema vatre u srcima vašima,
nema sijaja u očima,
nema glave podignute.

Čovječe dragi
crni pod zemljom u rudnicima zlata,
žuti na poljima riža,
crveni u izgubljenim šumama,
bijeli u droncima velegradova.

Ustaj,
slomi okove robovske,
čovječe,
stani uz moje rame u redove,
stani uz moje rame u redove,
stani uz moje rame u redove ...

Klošar



IZHOD

ZAKAJ?

Slovenija je med najbolj institucionaliziranimi državami na svetu. Vsak stoti Slovenec je interniran v kakšni ustanovi bolj ali manj zaprtega tipa. V Sloveniji je namreč več kot 20.000 ljudi zaprtih v psihiatričnih bolnišnicah, splošnih in posebnih zavodih, zavodih za usposabljanje in drugih. Vsi, ki so izkusili dolgotrajno stisko zaradi bolezni, starosti, duševnih težav, različnosti, telesne ali duševne oviranosti, imajo le 50 odstotkov možnosti, da ostanejo zunaj ustanove. Ta možnost je bistveno manjša, če si reven, sam ali ekscentričen.

Totalne ustanove so zločini miru. Za vzdrževanje reda in miru je treba ljudi zaznamovati, jih odstraniti in zapreti v posebne disciplinske prostore. Sodišča za mirovne zločine pa ni. Totalne ustanove ljudi odstranijo iz okolja, jih izolirajo, jim odvzamejo identiteto. Jih označijo, onemogočijo in izključijo. Zaprte ustanove so vir zlorab, ponižanja.

A vendar: v zaporih se ljudje ne poboljšajo, duševne bolnišnice ne zdravijo ... Prav nasprotno, povzročijo omrtvičenje, nezainteresiranost in radikalni umik vase – hospitalizem, institucionalizem.

Zločin zapiranja je toliko večji, ker poznamo načine, kako ljudem pomagati brez zapiranja. Tudi tisti, ki potrebujejo največjo možno podporo, lahko živijo med drugimi.

Proces dezinstitutionalizacije je zapisan v večini mednarodnih in tudi nacionalnih dokumentov in deklaracij, večinoma ga tudi izvajajo, sramežljivo pa se je začel tudi pri nas. Začeli smo ustanavljati stanovanjske skupine, nevladne organizacije (1990), lotili smo se preseljevanja iz posebnih zavodov. V pičlih štirih letih smo preselili v skupnost vsaj 400 stanovalcev (2001). Poskušali smo z neposrednim financiranjem storitev, začela se je spreminjati zakonodaja (nov Zakon o duševnem zdravju, priprava Zakona o dolgotrajni oskrbi).

A še vedno sta na vsakega človeka, ki dobi podporo v skupnosti, dva zaprta. Število mest v institucijah se povečuje, obseg skupnostne obravnave ostaja enak. Preseljevanje ljudi iz institucij se je ustavilo. Projekt individualnega financiranja je naletel na kup težav in odporov. Psihatri se, vključno z varuhinjo človekovih pravic, upirajo zagovornikom, ki jih na sramežljiv način uvaja Zakon o duševnem zdravju – kršil naj bi namreč njihove pravice. Zakona o dolgotrajni oskrbi in osebni asistenci že več let čakata na uveljavitev.

Ker tega ne moremo razumeti in se s tem ne moremo strinjati, smo se odločili, da dolgi pohod skozi institucije (Gramsci, Dutschke) zamenjamo z dejanskim izhodom iz ustanov.

Od 18. julija do 23. avgusta bomo obhodili vse psihiatrične bolnišnice in posebne zavode, nekaj zavodov za usposabljanje, domove za ostarele, za mladino in otroke, za tujce in druge v Sloveniji. Začeli bomo v Hrastovcu in končali v Ljubljani. Izhod bo dolg 700 kilometrov.

ZATO:

- da bi javnost opozorili na obstoj ustanov za dolgotrajno zapiranje;
- da bi spodbudili ustanove k preobrazbi v človeku prijazne skupnostne službe;
- da bi povabili ljudi, ki živijo v ustanovah, da se nam pridružijo in preselijo v skupnost;
- da bi raziskali razloge, zakaj ustanove še vedno obstajajo;
- da bi spodbudili ljudi (tako strokovnjake kot navadne



foto: Tomislav Guden - GTŠ

državljan), da sprejmejo povratnike iz ustanov in da ljudi ne pošiljajo več vanje;

- da bi pomagali tistim na oblasti, ki podpirajo dezinstitutionalizacijo in razvoj skupnostne oskrbe, in kritizirali tiste, ki to zavirajo;
- da bi prispevali k temu, da se zakoni, ki urejajo pomoč ljudem, napišejo, uveljavijo ali spremenijo.

KAKO:

To si želimo narediti na povsem neinstitutionalen način, zgolj kot skupina državljanov, brez političnih pokroviteljev, finančnih donacij in sponzorstev. Naš pohod temelji na zaupanju v gostoljubje in solidarnost ljudi.

Pričakujemo, da:

- nas bodo ustanove sprejele in nam ponudile gostoljubje;
- nas bodo sprejeli ljudje, ki jih bomo srečali na poti;
- se bomo skupaj pogovarjali o vseh vidikih problemov zapiranja oziroma podpore

Pridružite se nam lahko:

- na poti,
- na postankih,
- na internetu (www.iz-hod.info, www.facebook.com/group.php?gid=370279478282).

Pomagate lahko:

- s tem, da se nam pridružite;
- da sprejmete ljudi Izhoda;
- da vplivate na politike in strokovnjake;
- da nam pomagate organizirati dogodke na postankih ali pa se jih udeležite.

ŽELIMO SI POHODA PRIJATELJSTVA IN TOVARIŠTVA.

ZADEVA JE RESNA, A POHOD BO ZABAVEN.

TUDI TA POHOD BO DOLG, A VSAJ VEMO, KAM HOČEMO PRITI.

Matjaž Oven



Gostujoči kolumnist:
Tomaž Z.

foto: osebni arhiv

KLUB NAJNAPREDNEJŠIH DRŽAV?

020
KRALJI
ULICE

Slovenija je konec maja postala polnopravna članica Organizacije za ekonomsko sodelovanje in razvoj, krajše OECD. Skupaj z našo republiko so se odprla vrata še Estoniji in Izraelu. Sprejem slednje sicer pove, da v tem elitnem klubu 34 držav ni veliko govora o človekovih pravicah. Vseeno pa gre za članice, ki so zavezane demokraciji in tržnemu gospodarstvu. Naslednja bo vanj vstopila še Rusija. Po besedah Angela Gurria, generalnega sekretarja OECD, gre za organizacijo skupine držav, ki iščejo odgovore na mnoge izzive in oblikujejo standarde na številnih področjih – okoljskem, trgovinskem, inovacijskem in socialnem. Toda bistvo Organizacije je le globalna ekonomija. Članarino namreč redno plačuje 34 po lastnih merilih gospodarsko najrazvitejših držav sveta, ki z manj kot petino svetovnega prebivalstva ustvarijo več kot štiri petine svetovnega proizvoda. Kar pomeni tudi, da za preostale več kot štiri petine svetovnega prebivalstva ostane manj kot petina svetovnega proizvoda.

Njena predhodnica, Organizacija za evropsko ekonomsko sodelovanje, OEEC, je bila ustanovljena leta 1948 za izvajanje Marshallovega načrta za povojno obnovo Evrope. Obnovo, s katero je postal njen nekomunistični del finančno in posledično tudi politično odvisen od ZDA ter finančnih ustanov, kot sta Mednarodni denarni sklad in Svetovna banka. Leta 1961 so se sicer preoblikovali v klub top dvajset. Zahodna Evropa plus Turčija in ZDA. Že med ustanoviteljicami so sicer tudi tačas javno finančno najbolj slabo stoječe evrodržave – Grčija, Španija in Portugalska. Nekaj sta cincali le Italija in Finska. Še preden pa je v objem Organizacije leta 1969 padla še Finska, je bila zraven že tudi Japonska. Nato še nekdanji anglosaksonski koloniji – Avstralija in Nova Zelandija. Članice so tudi Mehika in Južna Koreja, Čile, že 14 let v njej vedrijo tudi Češka, Madžarska in Poljska. Že pred desetletjem se ji je pridružila tudi Slovaška.

Z včlanitvijo so sicer ob domačih politikih najbolj zadovoljni še ekonomisti

in Gospodarska zbornica Slovenije. Da gre le za dokaz in priznanje domači državi, da je izpolnila visoke standarde na področju mednarodnega poslovanja, finančnih transakcij, upravljanja podjetij, delovanja javne uprave in podobnega. In da članstvo v Organizaciji dviga mednarodni ekonomski rating oziroma ugled domovine. Kar sicer pomeni, da smo si vsaj desetletje povsem neupravičeno domišljali, da smo kaj na boljšem kot Slovaki. Profesor na ljubljanski ekonomski fakulteti Bogomir Kovač pa pojasnjuje, da članstvo v Organizaciji samo po sebi ne daje ničesar konkretnega. Je pa članarina dobra naložba, saj gre za analitično organizacijo, ki svetuje, daje usmeritve za optimalno vodenje ne le makroekonomskih politik, pač pa tudi na ravni posameznih sektorskih politik ter predvsem korporativnega upravljanja.

Toda pot v ta samooklicano elitni klub je bila trnova. Ker da je članstvo pomemben cilj slovenske zunanje politike, je Slovenija zaprosila zanj že 14. marca 1996. Toda povabilo na pogajanja o članstvu je na njen naslov prišlo šele leta 2007. Finančne obveznosti držav pristopnic in vsebinske elemente vključitve ter pristopanja je v pristopnem programu sprejel Svet OECD, nato pa so jeseni 2008 stekle obravnave na odborih in delovnih telesih, kjer sta se preverjali pripravljenost in sposobnost za včlanitev v skladu s pristopnim programom. To, ali je Slovenija izpolnila vsa priporočila, je pregledovalo 18 odborov OECD. V okviru Organizacije je namreč okoli 160 tako imenovanih pravnih instrumentov, ki jih bo morala izvajati in, če je bilo treba, vnesti v zakonodajo. Obvezno je sprejeti finančna pravila in določbe, kadrovska pravila in pravila, povezana s postopki. Preostale akte, pravila in priporočila pa se lahko sprejme, zavrne, sprejme z zadržkom ali zaprosi za prehodno obdobje. Vendar ker vse to vpliva na proces priključevanja, naša republika očitno ni imela večjih pomislekov.

Nekoliko se je zapletlo le pri zakonu o upravljanju kapitalskih naložb države. V državnem svetu so po v

državnem zboru zavrnjenem vetu na zakon razmišljali celo o referendumu. Ureditev razpršenega upravljanja naložb v lasti države je bil zadnji pogoj, ki ga je bilo treba izpolniti pred vstopom. Nadzor nad upravljanjem naložb v lasti države bo na zahtevo OECD na Slovenskem prevzela posebna agencija, o večji transparentnosti in gospodarnosti v prihodnje pa dvomijo tudi poslanci koalicije. Sprejem Slovenije v Organizacijo sicer sam po sebi pojasnjuje tudi kar nekaj drugih reči. Tega zunanjepolitičnega dosežka te vlade ne bi bilo, če ta ne bi slepo in brez zadržkov sledila njenim reformnim priporočilom. Gotovo ne bi bilo niti toliko socialnih nemirov. Puntajo se delavci in študentje. Lahko ni niti dijakom in upokojemcem. Vsi skupaj pa se lahko le sprašujemo, po čem sploh bi tej vladi pripisali levo politično usmeritev. Osnova Marshallovega plana, operativnega načrta povojne ekonomske podreditve držav zahodne Evrope, predhodnice OECD, je sicer res bila ekonomski boj zoper pošast komunizma. Dandanes pa gre za boj zoper alternative. Drugačne možnosti in razumevanja razvoja ter sodelovanja. Če Organizacija za ekonomsko sodelovanje in razvoj oblikuje svetovne standarde in načela v gospodarskih ter razvojnih politikah, ima torej tudi svoj del zasluga za današnje kilavo javno finančno stanje samooklicano gospodarsko najbolj razvitih držav. In tudi Slovenije. Le ne gre za klub najnaprednejših, ampak zgolj najubogljivejših držav.



foto: osebni arhiv

Pamflet:

**ZAKAJ PA VI NIMATE
SATELITSKE ANTENE
ZA UŠESI?**

P.S. ZA PSIHIATRE ALI ZGODOVINA NARODOV JUGOSLAVIJE, 3. del

Pionirčki so mahali z zastavicami, rdečim, in vpili v en glas: »Druže Tito, mi ti se kunemo ... Mi smo Titovi, Tito je naš.« To je bilo zelo všeč Dolancu in Popitu, malo manj Kučanu. Tovariša Dolanc in Popit sta navdušeno ploskala, Kučan pa je že dojel situacijo in bil zagrenjen. No, to jutro so ugasnile vse luči, potrebovali so energijo za vesoljsko ladjo, nekateri so vrteli radijske postaje, da bi Radio Ljubljana kaj povedal, pa ni bilo od vsega skupaj nič. Virnashansky je stal pred TV-jem v dnevni sobi, ki je bila še soba za terapevtske skupine in vizite, ki pa so do nadaljnjega odpadle, in čakal na maršala Kuznjecova, da se zopet javi iz komandne sobe.

Nato so jemali jutranjo terapijo, tablete po zajtrku s



Seveta

posebno salamo in črnim kruhom, kakih petdeset pacientov, medicinskih sester, tehnikov in psihiatrov je bilo tam, plus delegacije CK ZKS, pionirčki, veseljaki iz Avsenikove gostilne. Novak je cinično pripomnil psihiatru pripravniku Guzeju, dr. Mitji: »Kaj če se odtrga kakemu iz CK ZKS, ali bodo tudi oni presvitli tovariši deležni terapije?« Guzej ga je le srepo pogledal, zamahnil s ključi zaprtega moškega oddelka in jezen rekel, kaj ga to briga. Novak je težil še naprej, ali se bo v krizni situaciji sestala OO ZK. »Dajte mir, Novak,« ga je nahrulila sestra Španović.

Črtomir Clonsky

021
KRALJI
ULICE

Tanja San in Muzza

KRALJICA IN KRALJICA

KRALJICA

S SVOJIM SCANJEM NA MOJEM OBRAZU RIŠEŠ ZELENE LISTE SOSEDOVEGA DREVESA.
POSPRAVIŠ HITRO.

ALARMIRAŠ SI TAMALO IN ČAKAŠ NA MOJ MEHKI UKAZ.

NA MOJ MEHKI JAZ.

TREPETAŠ PRED MOJO BAZO USTVARJALK, KI JIH ŠE VEDNO POSILJUJEM.

IZSTISNI ŠE!

DA TE LAHKO STISNEM ...

POSTANI NAJNOVEJŠE PROZORNA!

DA TE LAHKO POLIŽEM ...

EVAKUIRAJ SE!

DA TE LAHKO PREVARAM Z INSEKTOM ...

USTVARI MOJ ODLAGAJOČI DOKUMENT!

DA BOM BOSA, BOSA ...

BODI ODLAGALIŠČE MOJIH!

DA TE LAHKO PONOVO RODIM ...

KRALJICA

NE MARAM POSPRAVLJANJA, ŠE MANJ INSEKTOV.
NOČEM.

UKAZI, ČEPRAV MEHKI, SO PROVOKACIJA.

IZTISKANJE PA, KDO VE?

ZAKAJ ZMERAJ NAJPREJ TI, ŠELE POTEM JAZ ALI ONA?

ZADNJI ATOMI POZORNOSTI, JE SPLOH KAJ ZAPAŽENOSTI

ALI LE TEMA?

EVAKUIRAJ SE TI!

SMETIŠČE NA BARJU NI RAVNO MOJA SANJSKA DEŽELA.

IN SOSEDOVO DREVO ... KATERO ŽE?

PA VSEENO ...

MOJ PROZORNI OBRAZ BO POSTAL SPET IHTAV

IN JEBEN DOKUMENT ŠE ENKRAT UPORABEN.

Kraljevi recenzor:

TENZIN GJATSO – 14. DALAJLAMA V SLOVENIJI

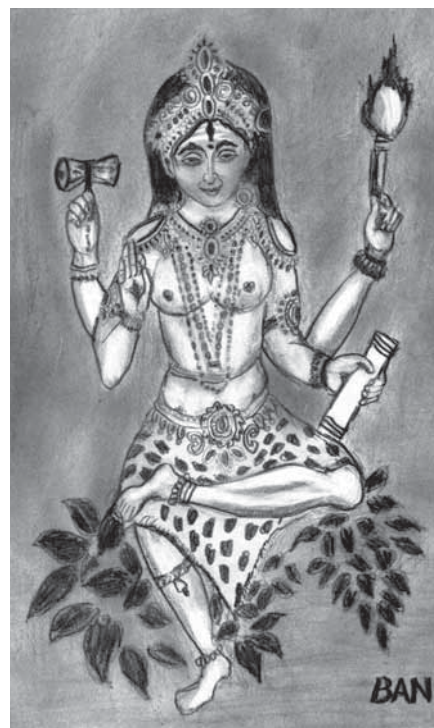
Če ne gre gora k Mohamedu, gre Mohamed h gori. In če dalajlama ne pride v Ljubljano, gremo Kralji ulice v Maribor. Tam je bil aprila štirinajsti dalajlama Tenzin Gjatso. Posadil je drevo, nagovoril mlade in predstavil svojo kulturo. Vse to v občutju splošnega miru, harmonije, usklajenosti in 60. obletnice II. gimnazije Maribor.

Ljudi je bilo veliko, še posebno mladih in tistih, ki se ukvarjajo z duhovnostjo. Prišli so iz vse Slovenije in niso bili razočarani. Saj je to v navzočnosti Boga nemogoče oziroma si niso upali dovoliti razočaranja, da si ne bi nakopali prekletstev. Žaliti predstavnike Boga je namreč skrajno nedopustno in škodljivo dejanje!

Sam dalajlama je bil – kot vedno – šegavo razpoložen, popolnoma brezskrben in

sočuten. Kar koli drugega je bitju, ki je obsojeno na večno rojevanje in umiranje v človeškem telesu, popolnoma tuje. Pa čeprav je pri dalajlamah značilno in zanimivo ravno to, da nimajo neprekinjenega bivanja. Slovenski politični vrh ni sledil zgledu ameriškega predsednika in je z neudeležbo podprl kitajske napore. Z njimi pa tudi omejenost, krutost in totalitarno preteklost Slovenije, katerih vplivi vejajo med ljudstvom še dandanašnji in bodo kot takšni tudi ostali, če ne usvojimo kvalitet, ki jih pooseblja ravno koncept dalajlame – sočutja, mira in harmonije.

Peter Pitambar Pangerc



Ban

022
KRALJI
ULICE

LAIBACH

Razstava v MGLC, od 18. 4. do 16. 6. 2010



foto: Tomislav Gredan-GPVS

No, o glasbi skupine Laibach ni treba kaj preveč razglabljati, saj sem prepričan, da smo vsi slišali vsaj en njihov komad. Vendar pa niso vsi vedeli, da so Laibach več kot le glasbena skupina. Da so tudi likovni umetniki, umetniki performansa, igre in še bi se našlo. Laibach so preprosto organizem življenja. In to nam ta razstava tudi predstavi.

Predstavi nam njihovo tridesetletno prisotnost med nami. Od njihovih začetkov, prepovedi njihovega obstoja, predstavi nam tisti zloglasni prispevek TV SLO, TV Tednik, ko so naredili intervju s skupino Laibach, s čimer se je začel veliki pogrom proti njim. Inkvizicija enopartijskega sistema nad čarovnico, imenovano NSK.

Pa vendar ... Laibach so preživeli. Laibach so šli naprej. Postali so najbolj znana slovenska glasbeno-teatralna skupina v tujini. V svetu so postali razpoznavni znak Slovenije, in pri tem ostajajo in nadaljujejo svoje delo. Zame, nostalgika generacije osemdesetih, je bil ogled razstave kot časovni stroj – vrnil sem se v tista lepa leta, ko nam niso dovolili, da bi bili to,

kar smo čutili. Toda mi smo bili uporniki. Mi smo kljub policijskemu preganjanju bili to, kar smo hoteli biti. Biti drugačen od tega, kar država zapoveduje. Edino, kar mi je bilo žal pri tej razstavi, je to, da nisem imel dovolj časa zaradi drugih obveznosti in sem imel na razpolago le dobro uro. Da bi si vse podrobno pogledal (časopisne izrezke, TV- in videoposnetke), bi potreboval ves dan in ne bi mi bilo dolgčas. Nasprotno, užival bi. Kaj naj napišem za konec? Fascinantno. Laibachovsko. Že sam vhod v galerijo pokaže Laibachovo veličino in moč. Für immer Laibach!

Taubi

ASI V KULTURNEM GAJU (JAZZ KLUB), 5. 5. 2010

V mračnoskrivnostnem ozračju Jazz kluba Gajo, ki so mu bržkone nekaj doprinesle tudi vremenske neprilike na prostem, nam je Cankarjeva založba na pomlad v enem zamahu ponudila svojo letošnjo bero/produkcijo poezije in proze. Štirje avtorji na odru so pod taktirko Zdravka Duše, odgovornega urednika zbirke Poezija, predstavili, nekateri pa tudi podelili z nami nekaj svojih stihov. No, tokratna priložnost pa je bila za nas, Kralje, hm, tokrat bolj Kraljice, vsaj še enkrat bolj slovesna, predvsem zaradi

nezanemarljivega prispevka Matilde M. Dobro, še do nedavnega izvršne urednice našega časopisa. Tokrat se je predstavila še v eni izmed mnogih izraznih oblik, v kateri je vse prej kot zatajila. Ilustrirala je namreč knjigo pesmi avtorja Kobrowskega: Najprej sem zaslišal prdenje. Projekt sta v tandemu izpeljala z mladostno zagnanostjo, predvsem pa profesionalno, in je vreden tako ogleda kot tudi prebiranja.

MG



foto: MG

SANJE ČRNO-BELE MAVRICE, NEKAJ O NASTANKU FILMA

Film, pri katerem sem sodeloval, se je najprej oblikoval v glavi Suzane, tiskovne predstavnice Urada RS za narodnosti, ki je kasneje celotno idejo predstavila na PUM-u. Za tiste, ki morda ne veste – PUM, Projektno učenje za mlade, je javnoveljavni program neformalnega izobraževanja, ki je namenjen mladim od 15. do 25. leta starosti, ki so opustili redno šolanje.

Skratka, povabljen sem bil, da se udeležim razprave o filmu na temo diskriminacije. Za idejo, koga in kaj bomo snemali, so poskrbeli pumovci, ko so se razprave razmahnile, pa so dobivale vse večjo razsežnost. Najprej je bila ideja o naslovu filma preveč klasična in se je zdela zelo dolgočasna. Prvotna ideja je namreč bila: Spregovori proti diskriminaciji. Tako se imenuje tudi kampanja, ki jo izvaja Urad Republike Slovenije za narodnost – ta je film tudi finančno podprl. Tako bi v naslovu povedali preveč, morda bi marsikoga odvrnil od misli, da bi dal filmu priložnost, da si ga pogleda. Ko pomislim, kaj občutim ob tem naslovu, me prav tako odvrne, da bi si ga ogledal. Verjetno bi si mislil: »Še en dolgočasen film.« Zato smo se s skupnimi močmi odločili, da damo filmu naslov, ki bo na neki način pritegnil gledalce, da si ga bodo ogledali. Sledil je brainstorming ali viharjenje možganov o naslovu. Spomnim se tudi nekaterih predlogov:

Mešano na žaru, Sanje strpnosti, Črno-bela mavrica, Hitler živi in nekaj tistih, ki so mi ušli iz glave. Potem pa je nastopil trenutek, ki je dokončno odločil naslov s kombinacijo vseh zanimivih besednih zvez, ki so bile smiselno razvrščene in obenem zanimive: Sanje črno-bele mavrice. Moja interpretacija naslova je taka: črno-bela kot raznolikost, morda po barvi kože ali česa drugega, mavrica kot nekaj, kar daje življenju smisel. Črno-bela mavrica ne obstaja, tako kot v naši kulturi ne obstaja strpnost. Slovenija je in bo ostala multikultura. Morda je samo vprašanje časa, kdaj se je bomo prebivalci Slovenije navadili in jo sprejeli. Torej, strpnost ne obstaja, lahko pa sanjamo o njej, sanje niso prepovedane, čeprav se nam zdijo nemogoče. Naslov govori sam zase: Sanje črno-bele mavrice. Hodili smo po vsej Sloveniji in snemali. Na prvem terenskem delu smo se sicer časovno izgubljali, kasneje pa smo ekipni snemalci in ustvarjalci postajali bolj organizirani. Med snemanjem sem dobival vsakič znova več in več vidikov na temo diskriminacije. Vesel sem, da sem pripomogel k nastanku tega dokumentarnega amaterskega filma, v katerem je bil poudarek na procesu izdelave, ne pa toliko na končnem izdelku. Snemali smo tako navadne smrtnike, ki so se v preteklosti kakor koli počutili diskriminirane, kot tudi uradne službe, ki se tako ali drugače

borijo za večjo strpnost. V mojih očeh so bili smrtniki veliko bolj zanimivi, spontani kot tisti balast naših uradnikov, ki so vsakič znova polepšali situacije; po mojem mnenju za marsikoga od njih nestrpnost nikoli ni obstajala. Premiera je bila 22. 4. 2010 v SEM-u (Slovenski etnografski muzej). Zaradi množice, ki je prišla gledat film (po moji oceni jih bilo 300 ljudi), sem bil naravnost šokiran in obenem ponosen. Film bo v prihodnjih dneh dobil še zvočni popravek (poslan bo na RTV, kjer bo kmalu tudi predvajan) in si ga boste lahko ogledali najprej na ponovnem javnem predvajanju v času PUMstivala konec maja, kasneje pa še na nekaterih televizijskih postajah, med drugim tudi na TV Slovenija. Seveda ne smem pozabiti, da se bomo s filmom poskušali vključiti v šole pri predmetu Etika in državljanska vzgoja.

Žigažaga



foto: Mila Belca

POCESTNICA ZA VSAKDANJO RABO

(Ready-made galerija na prostem na ljubljanskih ulicah)

Sprehajal sem se po mestnih ulicah, v petek, 16. 4., popoldne, in ko sem zavil, da bi si v bližnji kavarni naročil kavo, sem zagledal množico ljudi, ki se tam gnete. Seveda sem stopil bližje, ko me je njihov val peljal naprej, sem kmalu ugotovil, da gre za ulično Pocestnico ustvarjalcev Kudljud-a. Pri Križankah sem naletel na prepovedani raj, kmalu še na Poevo panoramo, ki se je razprla visoko na bližnje stavbe in ji je pogled fotografije govoril neverjetne barve. Kar naenkrat sem opazil blagajno za mala bitja, da ne bodo prikrajšana, bila je na višini okoli 50 cm. Seveda ni manjkalo nevidnega drevesa, pred njim je stal eksponat, kjer je pisalo nevidno drevo, čas nastanka: zaupno. Kasneje me je pritegnilo tudi grmovje, na katerem je bilo označeno

žensko stranišče, moško stranišče pa je bilo bližnje drevo. Prav lepo označeno. Nevidni zajec ima rad korenje, me je pospremila naslednja tabla, če korenja ni v bližini, ga je verjetno pojedel nevidni zajec, ki ga lahko vedno kupite v bližnji trgovini ter ga nahranite. Na stavbah Gregorčičeve ulice so bile vidne razpoke, zato sem si ogledal naslednji napis pod razpokami: kožna bolezen. Roza pobarvan grafit na zidu je dobil ime Jelen ljubezni. Lutka klovn je kmalu oživela in se spoprijateljila s človekom njegove velikosti. Kdo lahko polži svoj komolec? Ne morete polizati komolca, lahko pa polizete steno in okusite mesto. Seveda ni bilo videti ravno okusno, ampak našel se je prostovoljec, ki je polizal steno. Bazen sredi mesta, ki še ni v izdelavi, se pa



foto: Žigažaga

pričakuje, da bo v bližnji prihodnosti, je za zdaj samo označen z zarezo v betonu. Na nevsakdanji način sem se na Pocestnici zelo zabaval.

Žigažaga

PUCANJE V ZAPORU, 2. del

024
KRALJI
ULICE

Ko sem se odločil za spuščanje – nižanje doze metadona, sem šel k zaporskemu psihiatru, vendar, poglej ga, zlomka, bil je zdravnik, ki sem ga imel že v metadonskem programu. Značilnost: rajši štiri tablete gor kot dve tableti dol. In res, kaj se je zgodilo, ko sem prišel iz ambulanse? Bil sem na 24 tabletah, to se pravi štiri gor. Menda imajo »subvencijo« za vsakega posameznika. To se mi je zgodilo že proti koncu, preden so me prestavili v drug zapor. Tokrat sem ponovno poskušal in sem naletel na človeka, ki ima ušesa in se ne skriva za svojim doktoratom. Takoj je bil za. Ena tableta na teden dol. V dveh mesecih sem prišel na 15 tablet. Namesto seraquela zjutraj sem prejemal apaurin, ki pri vsem tem ful pomaga. Dogovorila sva se, da na 10 tablet metadona dobim še eno modro tableto apaurina namesto seraquela. Bil je tiste vrste psihiater, ki je bil pripravljen pomagati, samo če sem sam to hotel, in jaz sem hotel! Medtem so kar naenkrat prišli pazniki, mi rekli, naj spakiram, ker grem v drug zapor v Ljubljano. Imel sem terapije: zjutraj enkrat modri apaurin, popoldan dvakrat seraquel, zvečer dvakrat sanval in trikrat seraquel in 12 tablet metadona. Takoj ob prihodu me je sprejel starejši zdravnik. Vse sem mu lepo razložil, da poleg ostalega spuščam po eno tableto metadona na teden, da pri 50 dobim še en apaurin. Odgovor zdravnika je bil: »OK. Se vidi.« Odšel sem v sobo. Takoj prvi teden sem opazil, da mi niso znižali metadona, mislil sem, da so pozabili in da bom naslednji teden začel z manjšo dozo. Po treh tednih sem dojel, da mi metadona sploh ne nižajo in da moram v zvezi s tem k psihiatrinji. Vsi so me svarili, naj ne hodim k njej, ker mi bo vzela terapijo – tablete. To je bil razlog, da sem izgubil kar dva meseca spuščanja, nižanja doze metadona. Po tehtnem razmisleku sem si rekel, da če se hočem očistiti, moram to narediti, v vsakem primeru je lažje v zaporu kot zunaj. In res, prišel sem v pisarno – ambulanto, še vrat nisem zaprl do konca, ko mi je psihiatrinja pribila: »O, ti pa metadon piješ.« Kaj se je zgodilo? Avtomatsko mi je črtala apaurin in sanval. Hotel sem ji dopovedati, zakaj sem v bistvu prišel k njej, kaj je razlog in da se brez teh tablet ne bom mogel spuščati z metadona. V nekaj sekundah, ko mi je govorila, da je velika strokovnjakinja z doktorati in še

kaj, me je prešinilo, da bi moral biti v teh mesecih že pod 10 tabletami metadona, vzporedno z apaurinom in sanvalom, saj itak ne morem spati. V trenutku sem pomislil, da se »robijanje« nadaljuje z njene strani, vse je obrnila in me tako sprovočirala, da se mi je stemnilo pred očmi, z mize sem pograbil svinčnik, da bi ji ga zabil direktno v oko ali vrat, vendar je pobegnila. Od vsega sem bil tako besen, da sem si s svinčnikom štirikrat prebodel dlan, odnehal sem šele, ko je svinčnik razpadel. Nastala je velika panika, prihitelo je devet paznikov, uporabili so silo, čeprav sem bil ob njihovem prihodu povsem miren. Bogu sem se zahvaljeval, da so rane na moji roki in ne v njeni zenici.

Od takrat se me boji, vendar se ne zaveda, kakšno sranje bi lahko naredil zaradi njenih doktorskih postopkov. Lahko je vesela, da je tisti dan prišla domov, jaz sem vesel, da nisem naredil sranja. Po tem sem dobil psihiatra, ki je hodil k meni v spremstvu treh paznikov, to je vse, kar sem dosegel. Bil je »gluh« in mi je rekel, da se on spozna na to, ker je delal na D.T.O-ju in da zadevo obvlada, vendar mi terapijo – tablet ni vrnil nazaj. Dosegel sem, da se mi zniža ena tableta metadona na teden, s ciljem, da to dosežem zase in ne samo za osebo, ki me je čakala zunaj. Tablete apaurina, ki so mi lajšale spuščanje, sem moral kljub polnemu in dodatnemu zdravstvenemu zavarovanju kupovati od ostalih zapornikov. Vendar sem kljub vsem težavam vztrajal in vztrajal. Ko sem bil oktobra na testu za droge in pri psihiatru, sem ga napizdil, ker mi je nižal manj kot eno tableto na teden, ter zahteval nižanje za eno tableto metadona na teden, tako da bi z novim letom 1. 1. 2010 prenehal piti metadon. In kaj se je zgodilo? Dojel sem, da me ima za idiota. 1. 1. 2010 sem bil še na šestih tabletah metadona in če bi naenkrat prekinil, ne vi zdržal. Datum za prenehanje jemanja metadona sem moral prestaviti. Vztrajal sem naprej. Potem se je vse zaustavilo, na zadnji dan leta 2009 sem dobil izvide iz laboratorija in izvedel, da imam hepatitis C. Tisto noč sem pokadil paket heroína, v mislih pa sem imel, da je vse brez veze in da bom puško vrgel v koruzo. Pretekli meseci so bili delo zame in za osebo, ki me je čakala zunaj in me zdaj, kot vem, ne čaka več. No, potem izvem, da sem zbolel. V svoji narkosceni sem se vedno

bal zopora in okužbe s hepatitisom C. Doleto me je oboje, zapustila me je tudi ljubljena oseba, misel nanjo me je še držala pokonci. Četudi bi me čakala, zdaj sem bolan, imam hepatitis C, v novem letu razmišljam samo še o tem, kako bi se ubil. Zato je bilo mogoče preteklo eno leto in pol zame preveč ali pa je bil ta čas prepozen, da sem dojel.

Danes je 8. 2. 2010, Prešernov dan. Razmišljam o tem, da če bi me psihiater poslušal (ubogal), bi bilo pitje metadona že mimo, danes sem odklonil metadon, vem, da me najhujše še čaka. Kljub temu, kar mi je strokovno osebje storilo, sem in bom zdržal, predvsem tudi zaradi osebe, ki me je čakala zunaj.

In nisem zdržal zaradi strokovne pomoči (poščijem se na njihove doktorate). Osebe zunaj ni več, vsaj zame ne. In zakaj zdaj kljub vsemu še vedno vztrajam in kriziram? Zato, da ko pridem ven, umrem čist, dostojanstveno, in ne kot narkoman. Rad bi poudaril, da želim s to zgodbo priti do ušes, ki morajo vse to slišati. Ponovno poudarjam: če ne bi bila moja želja tako močna, kljub strokovnemu osebju, ki mi je večno metalo polena pod noge, mi ne bi uspelo. Tudi zato imam močan razlog, da postanem čist.

Na koncu bi povedal tole. Vsi v zaporu, vključno stroka, so zaverovani sami vase, oni vse vedo.

Vem, da vsak narkoman, ki se je odločil za prenehanje drogiranja, sam zase ve, kako in na kakšen način se bo spucal.

Obsojenec





foto: Boštjan Cvetič

Gogijeva kolumna:

VESOLJSKA POMOTA

Davnega leta 1965 sem po vesoljski pomoti priplaval na tale planet z imenom Zemlja. Po mojem mišljenju bi se moral roditi na Marsu. Izgleda, da se je gospodar rojstva v tem pogledu definitivno zmotil. Torej tudi vrhovni šef dela napake. No, pa pustimo zaenkrat na miru tega cenjenega gospoda in se raje posvetimo moji malenkosti. Nikoli do sedaj vam nisem podrobno opisal svojih prvih let oziroma otroštva. Bil sem zelo naporen otrok. Enostavno sem pravi pravcati divjak! Odraščal sem v revni, ločeni družini. Že od otroštva nisem hotel biti otrok. Ne, hotel sem biti velik. Velik še dandanes nisem in v nasprotju z otroškimi leti ne hrepenim več po velikosti. A v ranih letih sem vedno in povsod hotel biti glavni. Vedno sem namreč hrepenel po pozornosti, vedno sem hotel biti v središču, bit enostavno glavni. Smešno je, da sem bil dolga leta med svojimi vrstniki po velikosti najmanjši. To me je neizmerno bolelo. Svojo višino sem nadomestil z norim, brezglavim pogumom. Bil sem nor. Nisem se bal ničesar in ušpičil sem vse, samo zato, da bi se dokazal. Danes ne vem, komu naj bi se, a sebi sem se zagotovo. Težka je bila ta pot. Bilo je namreč ogromno pretepanja in zelo neprijetnih stvari, ki sem jih zagrešil. V šestem razredu osnovne šole sem šolske ure namesto pri pouku preživel v restavraciji Center. Kokakola z rumom in cigareti. Imel sem pol leta neopravičenih izostankov. Moja mati je bila enostavno več v šoli kot pa jaz. No, naučili je niso nič novega, saj je sama vedela, da ima XXXXL otroka s pridihom samega vraga. To sem bil jaz. Enostavno sem uničeval, kar se je uničiti dalo. Lepih ali pozitivnih stvari sploh nisem sprejemal, še več, bil sem zagrizen borec proti njim. Verjemite mi, dragi moji, da mi še dandanes ni jasno, zakaj. Veliko let sem prežvekoval to nerešeno vprašanje, a odgovora nanj ni. Mislim, da v resnici samega sebe in svojih dejanj nikoli ne spoznaš. Dejanja, ki mi niso ravno v ponos, lahko le obžalujem. Mislim, da sem živel prehitro. Živel sem življenje povsem kontra. Ko bi se namreč moral ustaviti, sem drvel, ko pa bi moral drveti, sem obtičal. To je podobno, kot bi se Zemlja vrtela v nasprotno smer. Ja, potem bi vsi hodili po glavi, noge pa bi nam štrlele v luft. Verjetno si vsi, moji dragi, mislite, da sem totalni bedak. O, ja, res sem bedak, in to na kubik. Pri vsej svoji inteligenčni sposobnosti bi lahko življenje preživel dosti bolje. Že v osnovni šoli so z IQ-testom ugotovili, da sem prekleto pameten otrok. Na svojo veliko žalost sem pamet uporabil kontra učiteljem. Že takrat se nisem pustil komandirati, že takrat sem komandantom kazal zobe. V kasnejših letih me je ta trmoglavost velikokrat dobesedno tepla. Ko danes gledam nazaj, se pač tolažim, da je bila to edina prava pot. Nikoli pač nisem hotel biti predpražnik, in vsekakor niti nikoli ne bom. V svojem življenju sem zamenjal dvanajst služb in uspel zbrati dve leti in sedem mesecev delovne dobe. Pravi pravcati frajer, mar ne? Najkrajša delovna doba je štiri ure. Ja! Pri malici sem se preoblekel in lepo odkorakal domov. Delovni kolektiv se mi pač ni dopadel. No, ampak ob vsem tem si ne mislite, da se nisem trudil. O, pa še kako! Le komandiranja nisem maral, sicer ga pa še vedno ne. Vem, da mnogi mislite, da to ni prav, vendar je to vaš problem, ne moj. Jaz pač svojega jaza ne dam za noben denar! No, pa se vrnimo v moja odraščajoča, rosno mlada leta. Veste, takrat sem uspel ustvariti marsikaj hudobnega, te stvari pa sem presneto drago plačal. Kratko malo dvojno sem bil kaznovan za vsako storjeno hudobijo. Danes sem mišljenja, da se vsaka,

tako dobra kot slaba stvar, slej ko prej povrne. Pozitivne misli in dejanja vsekakor prinesejo zadovoljstvo tako tebi kot drugim. Verjemite, da sem zelo trdo plačal to spoznanje. Velikokrat sem hotel s svojo visoko cenjeno glavudrijo skozi zid. Verjemite mi na besedo, zid je definitivno trši! Osebnostno sem že davno izgubil vse in v nadaljnjem življenju nikakor ne planiram izboljšav. Enostavno nima več smisla. Vsekakor pa niti po pomoti nisem zadovoljen s sabo in svojim življenjem. Vsakodnevno vlagam ogromne količine truda, da se mi ne strga. Recimo temu tako; na zunaj sem miren, v notranjosti pa divja orkan, ki ga ni mogoče izmeriti z nobenim termometrom. V takšnem nemirnem počutju trpijo živci in z njimi celotno truplo. Bolečine so moj vsakdanji kruh, saj se z njimi utrujam dobesedno vsak prekleti dan. V šali, ki pa ni daleč od resnice, pravim, da sem si v žlahti s psom pasme pitbul. Razlika je le v tem, da za psa skrbijo, zame pa ne. Veste, ko takole gledam nazaj, enostavno ne morem mimo dejstva, da sem ničlikokrat na robu samega obupa prosil raznorazne »prijatelje« za pomoč. Pa so mi pomagali? NE! Nikoli mi niso in verjetno mi tudi nikoli ne bodo. Zgodbe preteklosti se pač ponavljajo tudi v sedanjem času. Ogromnim sem pomagal in mnogim se trudim pomagati tudi v sedanjosti, a ko sam potrebujem pomoč, je enostavno ni od nikoder. Sicer pa ne prosim več, saj ob vsaki prošnji naletim na zid. Veste, da sem dandanes že močno utrujen od raziskovanja samega življenja. Utrujen sem od lastnih neuspehov, saj sem večino življenja preživel kot zapito-zadrogirani cepec. Pa saj bode dovolj teh grdih misli, saj nikakor niso priporočljive za dobro počutje. Velikokrat sem že napisal, da imam žensko prebivalstvo tega planeta neizmerno rad. Na mojo veliko žalost imajo one mene manj. Nikakor pa v tem pogledu ni nič pretirano čudnega. Le kdo bo preživel dneve s kroničnim pijancem? Ako bi bil sam ženska, jih tudi ne bi. Še več, še jaz kot pijanec ne bi hotel pijanke za partnerico. In ker tako razmišljam, tudi ostajam sam. Med drugim z nasprotnim spolom nočem navezovati resnejših stikov, ajnfoh zato, ker nobeni nočem uničiti življenja. Velika večina mojih kameradov je bila poročena, a le redki izmed njih priznajo, da so za razpad zveze krivi popolnoma sami. No, kriv je v prvi vrsti alkohol, začinjen s kurbarijo. Ne bi vedel, kaj resnično bolj boli; da partnerica spozna, da je partner pijanec ali da je kurbir. To ženske vedo najbolje. Osebnostno sem mnenja, da pijanščino še do neke mere prenašajo, kurbanja pa nikakor ne. Moškemu prebivalstvu bi nekaj svetoval. Ne zamerite se ženski, ki vas ljubi, verjemite, da ni hujšega sovražnika, kot je prevarana oziroma izdana ženska. To bi bilo, dragi moji, za kolumno vse. Imejte se radi, saj je vsekakor bolje, kot da se kregate! Baj do naslednjici!

Goran Šrok - Gogi

DANES SEM MIŠLJENJA, DA SE VSAKA, TAKO DOBRA KOT SLABA STVAR, SLEJ KO PREJ POVRNE. POZITIVNE MISLI IN DEJANJA VSEKAKOR PRINESEJO ZADOVOLJSTVO TAKO TEBI KOT DRUGIM.

PISMA BRALCEV

POZDRAVLJENI!

Sem redna bralka Kraljev ulice in zelo podpiram ta projekt, zato bi najprej izrekla pohvalo vsem, ki pri njem sodelujejo. Toda imam tudi negativno pripombo, ki je ne morem zadržati zase, zato sem se odločila, da vam pišem.

Danes sem kupila novo številko Kraljev in ob prebiranju naletela tudi na pesem na strani 6, katere avtor je zapisan pod psevdonimom Kavica. V njej piše takole (citiram): 'Zakaj imajo starčki prednost? Ker so ubogi, ranljivi, bolni in nemočni. Ampak taki so tudi /.../ ženske, bolniki, narkomani /.../' Zavedam se svobode govora, umetniške svobode in kar je ostalih pravic. Toda rada bi opozorila na dejstvo, da je v javnem občilu avtor besedila enačil ženske z bolniki in narkomani. Češ da so (zaradi svoje ženskosti) uboge, ranljive, bolne in nemočne. Nisem feministka in ne maram feminizma. Toda takšne besede se mi zdijo nedopustne in rada bi opozorila, da je morda marsikatera bralka ob teh besedah osebno prizadeta. Verjamem, da avtorjev namen ni bil to, vendar bi prav zaradi tega, ker je njegovo izražanje verjetno na subtilni ravni nakazovalo na deterministično manjvrednost žensk do moških, rada opozorila na ta problem – namreč zakoreninjenost samoumevne neenakosti med spoloma v našem mišljenju. Moj namen je opozoriti uredništvo oziroma odgovorne pri Kraljih ulice, da bodo v prihodnje pozorni na različne vrste seksističnega in drugega nestrpnega govora, v kolikor bi se le-ta še pojavil, in pogovor o tem z avtorji.

Z najboljšimi željami,
Nina Vomberger

SPOŠTOVANI BRALKA!

Bralki se zahvaljujemo, ker nas je opozorila na to vrstico. Veseli nas, saj po tem vidimo, da bralke in bralci pozorno prebirajo naše avtorje in da se jih ti tudi dotaknejo oziroma da jim ni vseeno, kam besede merijo.

V uredništvu časopisa si želimo biti občutljivi za vprašanje spola in vseh tradicionalno podrejenih oziroma manjšinsko usmerjenih identitet.

Osebnost mi Kavičina pesem, ki ste jo izpostavili kot potencialno žaljivo do žensk, odpira tudi drugačen mogoč pogled, dovolite, da ga izpostavim:

Vse družbene skupine, ki jih avtor omenja, ženske, bolniki, narkomani, enači dejstvo, da so »drugi«, torej tisti označeni, ne-prvi, definirani s strani nekoga. Podobno bi to lahko bili »črnci«, Romi, geji, itd. Tudi ženski spol še vedno velja za »drugi« spol, ki je glede na normo, ki je v našem svetu moški (nor-male, normale – norma, ki se definira glede na moškega, če se malo poigramo z besedami), vselej drugi in zapostavljen. Tako kot je bolni definiran glede na zdravega itd.

O »drugem spolu« je na ta način razmišljala na primer Simonne de Beauvoir, ki pa ni edina. Meni osebno je blizu Angela Vode,

slovenska avtorica izpred več kot 100 let, ki je opozarjala ravno na to, da so ženske s svojo zgodovinsko izkušnjo podrejenosti, katere vsaj spomin še vedno nosijo s seboj, kot družbena skupina vselej bližje vsem »zatiranim«, podrejenim in da je zato boj za osvoboditev lahko le skupni boj teh vseh, revnih, bolnih, žensk ... Poleg tega pa je Vodetova razumela ženske kot ravno zaradi tega odgovornejše podpirati skupni boj vseh prikrajšanih in tudi biti.

Opozorila pa bi rada še, da kot ženske seveda niso manjvredne, četudi so zgodovinsko »označene«, tudi duševni bolniki ali narkomani seveda niso nevedni ali manjvredni, pa četudi je prevladujoč odnos do njih morda drugačen. Nobena družbena skupina s takim ali drugačnim pripisom ni a priori manj vredna in moj občutek je, da to veje tudi iz Kavičinih vrstic. Vsem omenjenim skupinam pa je skupna ta drugost in zato večja, če že ne realna, pa vsaj simbolna ranljivost.

Bralko pozivamo, da se nam še oglasi morda z repliko na ta odgovor ter jo pristrčno pozdravljamo.

Za uredništvo, Špela Razpotnik



Knjigo Meseno spoznanje avtorja Franja Frančiča lahko sedaj naročite tudi po pošti! Na naslov "Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana" nam pošljite naročilnico s spodnjimi podatki, mi pa vam bomo poslali knjigo, ki jo plačate po povzetju. Cena posameznega izvoda je 6 evrov, potni stroški in stroški pakiranja so zajeti v ceno.

NAROČILNICA

Ime in priimek:

Naslov in poštna številka:

Telefonska številka:

Število izvodov knjig, ki jih nepreklicno naročate:

Vaš podpis:

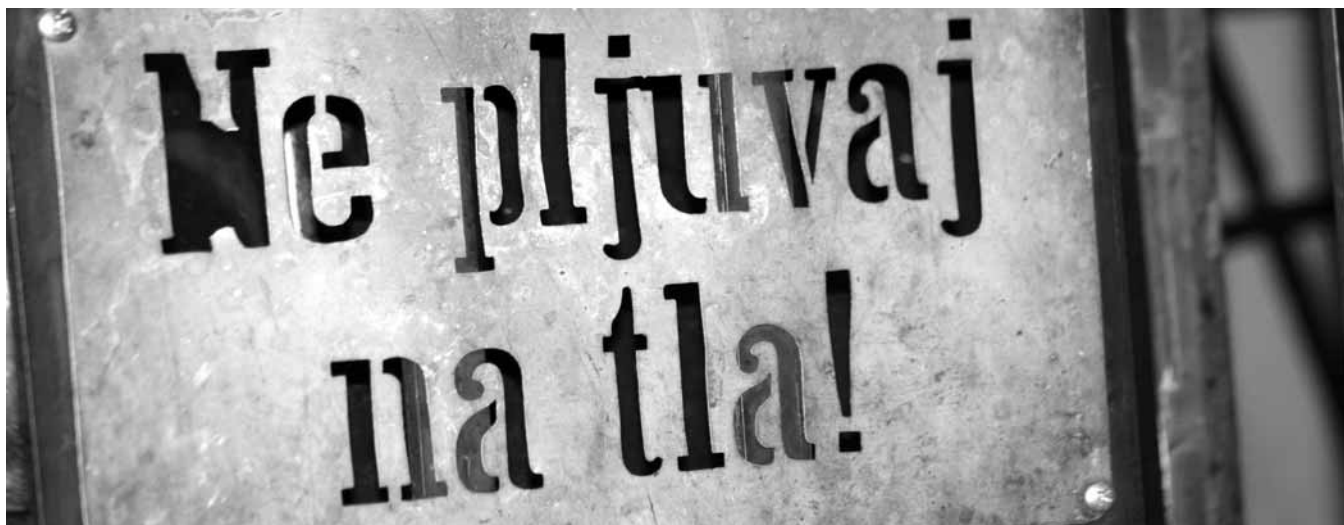
Knjigo lahko naročite tudi tako, da zgornje podatke pošljete na naš e-naslov: kraljiulice@gmail.com.

PRED 100 LETI

V seriji prispevkov rubrike »Pred 100 leti« objavljamo različne časopisne prispevke na teme brezdomstva, beračenja, revščine, socialnega varstva, stanovanjske problematike. Ti prispevki so ponatisnjeni iz starih slovenskih časopisov, predvsem iz Slovenskega naroda in Slovenca, pa tudi iz Jutra, Večera in drugih manj znanih časopisov.

Tuji brezposelni so bili pred kratkim pregnani iz Tržiča, ker su se nekateri že malo preveč predrzno obnašali proti svojim dobrotnikom. Tiste dni se je kar precej poznalo, ker je orožništvo polovilo vse brezposelne in jih pregnalo, zaradi česar tudi običajni berači niso upali prosjčiti. Tržičani smo se sicer malo oddahnili, vendar pripominjamo, da je to jako žalostna slika današnjega časa. Treba je resno misliti na odpravo brezposelnosti, ker sila lakota rodi protisilo in samo sila ni pravo sredstvo za odpravo brezposelnosti.

Gorenjec, 1. 6. 1935.



027
KRALJE
ULICE

foto: Tomislav Grdina - GTS

SMS-KOMENTARNICA: 041 291 760



DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 041 291 760. VABLJENI K SODELOVANJU!

15. 4. >> Pravkar sem prebral zgodbo Božja napaka iz aprilske številke. Ganila me je.
Uroš iz Maribora

17. 4. >> Dobro jutro! Ko berem Kralje ulice, me srce boli, da ljudje tako trpijo! A zelo se bojim, da se jim pridružimo tudi jaz in moja otroka! Sem že 13 let brezposelna, mati dveh šoloobveznih otrok. Dobivam socialno pomoč, a žal imam za 4000 € dolga, ki ga moram plačati do 30. 6. Kako to zbrati, pa žal ne vem, saj imam le 256 € pomoči. To pokrije komaj najemnino in elektriko, kje pa so še drugi stroški, ki jih žal nikakor nisem mogla poravnati. Moja otroka sta pogosto bolna in morata k specialistu v oddaljeni kraj. Tudi sama sem bolna, žal nesposobna za vsako delo. Kako naprej, ali nam je smrt edina rešitev??? Loteva se me obup, saj to, kar je in kar nas še čaka, je resnično nevzdržno. Saj ne, da nočem plačati, ampak žal ni nikjer vzeti,

službe ni. Imam 26 let dela, a žal kot višek nimam nič! Lp

Oprostite mi, prvo sem želela pohvaliti vaše Kralje ulice, pa mi je sms pobegnil. Rada ga berem, kadar ga je mogoče kupiti. Ostanite še naprej predani tem in stojte ob strani nesrečnim ljudem, saj kot kaže, nas bo v tej nesrečni pravni državi vsak dan več. Resnično hudo je, kako življenje zna boleti. Ko je tako hudo, da tudi duša boli. Prosim, pomagajte vsem, saj to je kruto. Vi pa ste močni! Nam pa so vzeli dostojanstvo in umiramo na obroke ... V večnem strahu! Lp iz Gorenjske.
Manja

4. 5. >> Hej! Sam četrti maj mi je polepšal prodajalec vaše revije v Šentvidu. Gospod je bil izjemno prijazen in vljuden. Hvala za nasmeh, pa revija je super.

11. 5. >> Časopis sem danes kupila na kranjskih ulicah. Pohvalno, da se širite!

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave

KAJ: Share Slovenija: pravična delitev dobrin

KJE: knjižnica Jožeta Mazovca, Ljubljana
KDAJ: do 5. 6.

KAJ: Rdeča: barva spola v videoizsekih
KJE: galerija Photon, Križevniška 10, Ljubljana
KDAJ: do 11. 6.

KAJ: Kamen (bosensko-hercegovski likovni umetniki)
KJE: Cankarjev dom, Prvo preddverje, Ljubljana
KDAJ: do 13. 6.

KAJ: Ljubljana med nostalgijo in sanjami
KJE: Slovanska knjižnica, Ljubljana
KDAJ: do 21. 6.

KAJ: razstava ob 80-letnici Mojmirja Sepeta
KJE: NUK, Turjaška 1, Ljubljana
KDAJ: do 24. 6.

KAJ: Marko Lakovič: Svet, ki izginja
KJE: Cankarjev dom, Mala Galerija, Ljubljana
KDAJ: do 27. 6.

Glasba

KAJ: koncert študentov orgelskega razreda Akademije za glasbo
KJE: Cankarjev dom, Gallusova dvorana, Ljubljana
KDAJ: 2. 6. ob 19.30

KAJ: Yu stari rock
KJE: Piano bar, Nazorjeva 6, Ljubljana
KDAJ: 9. 6.

Razno

KAJ: gledališka predstava, videoprojekcija (Kralji ulice)
KJE: C.M.A.K., Cerklje
KDAJ: 4. 6.

KAJ: O'živila knjiga
KJE: Grubarjeva kiparska galerija na prostem, Zvezdarska 1, Ljubljana
KDAJ: 4. 6.–11. 6. ob 18.00

KAJ: Živa književnost
KJE: Grubarjeva kiparska galerija na prostem, Zvezdarska 1, Ljubljana
KDAJ: 4. 6.–11. 6. ob 20.00

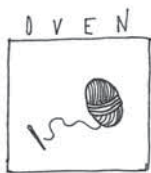
Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev!

Pišite nam na e-naslov: kraljiulice@gmail.com.



ULIČNI HOROSKOP

Gregor B. Hann,
ilustracije Damjan Majkić



Počasi in zanesljivo, brez kakršnih nezgod in prigod se pripravite na tako težko zaželene in zaslužene počitnice oziroma dopust. Partnerju, ki komaj čaka, da vas popelje v lepe eksotične kraje, se v zahvalo prepustite popolnoma zaslanjanju!



Še te zadnje trenutke pred dopustom zavijajte rokave in pohitite z delom, nato pa odidite skupaj s partnerjem nekam, kjer bosta sama uživala z vsem tistim, kar imata oba rada. Dobili boste zanimivo ponudbo za posel, ki vam veliko pomeni s finančnega vidika!



Sedaj pa gre zares: če ne boste zgrabili priložnosti, ki se vam bo ponudila tam nekje v sredini meseca, vam utegne biti še žal, saj ura zamujena ne vrne se nobena, zato pamet v glavo in splačalo se vam bo! Moralno podporo za ta podvig prihaja od ljubljene osebe.



Zvezde na nebu za vas kažejo kar lepe trenutke, ki jih boste preživeli s partnerjem ob vročih dneh na plaži in ob poslušanju morskih valov, seveda pa tudi z občutki, da ste finančno močno podkovani. Le glejte, da ne boste razočarali partnerja in okolice.



Za vas velja načelo: prej boste prišli na želeni cilj, prej boste želi uspehe, ki se bodo vrstili kot po tekočemu traku. V ljubezni boste dobro napredovali, finančno pa bo, kakor bo naneslo, seveda pod pogojem, če se boste kaj potrudili! Ali boste storili tako?



Že po vaših dejanjih in obnašanju vas ni težko prepoznati, ste delavni, natančni in prizadevate si za uspeh, ki pa ne bo izostal, če boste nadaljevali tako kot doslej. Vaš trud bo poplačan tako, kot ste si zaželeli. Odnosi z okolico se bodo izboljšali!

OGLASNA DESKA

Zahvaljujemo se pokojnemu Silvestru Zupanu za vse podarjene stvari, ki jih je (preko žene) odstopil posredovalnici rabljenih predmetov.



Potrebujem orodje za zemljo in obdelavo lesa. Če kdo pokloni, naj javi na GSM: 051 728 145. Hvala, Dušan.

Če mi lahko kdo podari uporaben družinski šotor, sem zelo zainteresiran in ga z veseljem sprejemem. Milan, 051 871-543

Če kdo podari posteljo, omaro in delujoč računalnik, vse to – ali pa nekaj od naštetega – hvaležno sprejemem. Prav tako tudi posteljnino, brisače in kuhinjske krpe. Saša, 051 297384

VABILO

V dneh od 16.-18. 6. 2010 Pedagoška fakulteta v Ljubljani v sodelovanju s Kralji ulice organizira tridnevno Konferenco o socialni izključenosti, revščini in brezdomstvu – razvoj predloga nacionalne strategije na področju brezdomstva. VLJUDNO VABLJENI!

Več o konferenci ter prijavnico zanjo najdete na <http://www.kraljiulice.org/library/470/vabilo-na-konferenco-o-brezdomstvu.doc>.

SPLETNA STRAN KRALJEV ULICE

V mesecu maju je na novo zaživela prenovljena spletna stran društva Kralji ulice, na kateri najdete vse, kar vas zanima o delovanju društva, o dogodkih, ki se jih udeležujemo ter dejavnostih, ki jih razvijamo. Vabljeni, da nas obiščete na spletnem mestu: www.kraljiulice.org.

Vabljeni, da se nam pridružite kot prostovoljci na katerem od področij našega dela (dnevni center, časopis, Univerza pod zvezdami, terensko delo, Posredovalnica rabljenih predmetov). Kralji ulice, Marta 030 32 33 07

Do 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo odmeri država za preteklo leto, lahko namesto državi odstopite društvu Kralji ulice. To storite z obrazcem Zahteva za namenitev dela dohodnine za donacije (MF-DURS obr. dohzip št. 3), ki ga s svojimi podatki (ime, priimek, paslov, davčna številka in pristojni davčni urad) pošljete na DURS. Nanj napišete, da bi del dohodnine radi namenili Društvu za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice – pri tem dodate še našo davčno številko, ki je 23956046, ter določite odstotek dohodnine, ki ga želite nameniti Kraljem ulice (do 0,5 odstotka). Hvalá!

Izšel je tretji zvezek stripov Nika-Kneza z naslovom Street stripnik-3. Cena stripovskega zvezka z barvnimi platnicami je dva evra, od katerih polovica ostane prodajalcem.



V društvu Kralji ulice sprejemamo tudi hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

029
KRALJI
ULICE

TEHTNICA



Prišel je čas tudi za vas, da pri sebi naredite bilanco, ugotovite uspehe in neuspehe, pozabite na vse skupaj in skupaj z osebo, ki vam je najdražja in priljubljena, odidete nekam, kjer bosta sama. Tam dajta možgane na pašo in uživajta po svoje!

ŠKORPIJON



V zadnjemu času ste se nekoliko poboljšali, vsaj glede tega, da se lepo obnašate pred družbo. To vas bo pripeljalo k uspehu in vašemu renomeju, seveda pa je pomembno tudi dejstvo, da se vam bo tudi finančno izplačalo. Recesija se počasi posavlja iz vaše denarnice.

STRELEC



Tudi vam zvezde kažejo na boljše čase, saj se vam odpirajo možnosti za uspeh tako pri delu, ki ga opravljate vsakodnevno, kot tudi pri tistem delu, ki ga opravljate občasno, torej pri umetnosti. Vse to se vam bo dobro obrestovalo pri denarju in v ljubezni. Nekdo vas ima rad!

KOZOROG



Končno se počasi, a zanesljivo nekaj dobrega dogaja tudi vam, prav bi bilo, da se okrog tega še posebno potrudite in videli boste, uspeh bo prišel. Pri tem pa pazite na svoje zdravje, če hočete, da boste še dolgo časa uživali življenje, ki pa je eno samo. Boste ubogali?

VODNAR



Vam, ki ste rojeni v tem znamenju, zvezde kažejo, da je prišel čas, ko je treba polagati račune, pri tem pa boste ugotovili, da imate prednost pri denarju in veselju za drobne stvari, ki vas obdajajo. Prav je, da izkoristite, kolikor vam dopušča vaše srce!

RIBI



Tudi osebam, ki so rojene v tem znamenju, je namenjeno nekaj radosti tega življenja, ki nas vse obdajajo. Napočil je čas za spremembe, in to v mišljenju in dejanjih, uspehi pa bodo tu tako pri denarju kot ljubezni in seveda tudi pri odnosih z bližnjimi. Naredite tako, ne bo vam žal!!!



RAZVEDRILO

Dolgčas

Dva klošarja sedita tam nekje pod mostom in modrjeta. Prvi vpraša drugega: »Kaj bova počela danes?« Drugi odgovori: »Vrziva kovanec, ti boš številka, jaz mož. Če pade številka, greva jest, če pade mož, greva pit, če se kovanec postavi pokonci, greva delat.«

Gregor B. Hann

Policist je pristopil k prodajalcu pečk in ga vprašal, po koliko so pečke jabolk. Prodajalec: »Deset evrov ena pečka.« Policist: »Zakaj so pa tako drage?« On: »Ker ti po njih začnejo delovati možgani.« »No, bom pa kupil eno,« pravi policist. Pojedel je pečko, odšel, nato pa se je kmalu vrnil. »Prevaral si me!« je rekel prodajalcu. »Za deset evrov bi si lahko kupil deset kilogramov jabolk in tako več sto pečk!« Prodajalec: »No, vidiš, da deluje. Možgani so začeli delovati!« Policist: »Če je pa tako, mi daj še eno!«

Zmajček

LJUBEZEN NA PRVI POGLED!!!!!!

Ko sem začel delati za časopis Kralji ulice, sem spoznal neko lepo mladenko, ki je prav tako kot jaz pisala za taisti časopis. Čeprav ji je bilo ime drugače, kot jo sedaj jaz imenujem, torej Ančka, ta mladenka me je spominjala na neko ljubezen izpred mnogih let. Kadar sem se pošalil z njo, sem ji vedno rekel Ančka pomarančka, kajti lase je imela bolj rdeče barve, obraz pa kot polna luna. Zelo na hitro sva se zaljubila, in to, ne boste verjeli, od ponedeljka do petka sva bila zaljubljena do ušes, za vikende ali morda celo za praznike pa malo čez. Nekoč sva se odločila, da bova živela skupaj in da med nama ne bo prihajalo do ognja v strehi, saj tako ali tako nisva imela strehe nad glavo. Ko sva se odločila za poroko, sem jo vprašal, ali bo z menoj kaj bolj odkrita, kot je bila do tedaj, pa mi je obljubila, da bo malo bolj odkrita, ampak šele poleti, ko bo bolj vroče. Imela je čudovite starše, njena mama ali moja Tašča je bila tako ljubezniva z menoj, da sem kar ostrmel od

MAGIČNI LIK

Gregor B. Hann

	1	2	3	4	5
1					
2					
3					
4					
5					

Vodoravno in navpično:

- (1) ime naše najboljše tekačice na smučeh (bronasta medalja z letošnje zimske olimpiade) Majdič,
- (2) ime najboljšega pevca in rockerja Presleyja,
- (3) vrsta plesa, ki je bil zelo popularen v 60. letih prejšnjega stoletja,
- (4) ime slovenskega pesnika Savina,
- (5) priimek britanskega izdelovalca športnih avtomobilov Martin.

AFORIZMI

Če klošar umre
na hitro, je vse
v redu, če umira
na obroke, mu
zaračunajo – celo
obresti!

Kdor dela, greši.
Kdor greši, dela
škodo. Škode pa
res ne bomo delali.

Kar je slabo za
vse nas, je očitno
dobro tudi zame.

Jure Kunaver

Jože Galin iz
Tržiča

Gregor B. Hann

začudenja. K sreči imam kar nekaj znancev v ZDA in na prošnjo sem za mojo ljubo Taščo dobil ameriški gugalni stol, ga poklonil Tašči, vendar mi ni dovolila, da bi ji napeljal še elektriko, verjetno je posumila, da nekaj ni v redu z menoj. Tako bi rad povedal, da sva imela z Ančko pomarančko ohcet kar v gostilni Pri lesenem kamnu. Bila je zelo poceni hrana in pijača, prijaznost na višku, in ko nama je natakak postregel s svinjsko pečenko, ga vprašam: »Ali je to res svinjska pečenka?« In natakak odgovori: »Ja, res je, saj je našemu kuharju že dvakrat padla na tla!« Ob teh besedah sem se rahlo prestrašil, v tistem trenutku se zbudim in mi moja prava žena reče: »Gregor, vstani, boš moral peč zakuriti!!!!!!« Lepe sanje, mar ne?

Gregor B. Hann

DRRING...



JA

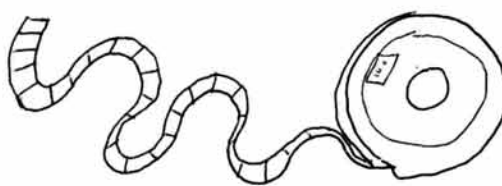
KVA DOGAJA?



ENA GOSPA JE
HOTELA, DA NAPIŠEM
SVOJO ZGODBO O
MANIJI....



....DA BI POTEM POSNELI
FILEM!



A, LOHK ZASLUŽIS?



MANJ VERJETNO, SAJ
VEŠ KAKO JE!



HM, KJE BOŠ PA
POTEM KAJ ZASLUŽIL?



PRI FILMU SIGUREN
NE, KER PRI NAS VEČ
NE SNEMAJO FILMOV!
KER JIH ŽIVIMO!



END

JANEZ

S Tino sem se z veseljem slikal, saj je fotogenična, izbral pa sem jo tudi zato, ker mi je zelo pri srcu in sem z njo kot študentko prostovoljko rad sodeloval.

